

MS. 786

Bergens Museum's Manuscript Saml. N° 786.

Berg. Mus.
MS. nr. 786.

Gave til

Bergens museums

bibliotek.

Bergen 21/2 1934.

Torvald Mohn.

Drømmer

Syner

og

sjelelige

Indtryk

Bergen.

1932.

Jeg vil gerne ledsage disse hr. Torvald Mohus
 disse om et par indledende ord. De er født ud
 af inderlig fromhed, forankret i en fast kristelig
 livsanskuelse og søger dybt innsigt i de ting
 som hører Guds rike til. Jeg vil de har været
 mennesker til udsigelse og opbyggelse og føler
 mig forvisset om at de ogsaa i fremtiden vil
 bringe til at glæde mange. Gang paa gang
 har han ogsaa sunnet en lykkelig form for de
 fromme sanger - et vidnesbyrd om inspiration
 og dybt indre glæde ved arbeidet. Jeg vil fortælle
 deres eneste og højeste ønske om disse poesi-
 er å en Gud i hans salmod og Tænder, og
 det er det allerbedste ord som.

Bergen i november 1931.

(Signat.) Karl Mathiesen.

1872
Indhold.

Sag.		Et. Sidel.	Vælt.
"	7.	En Sidel.	Giv os i Sag.
"	9.	En Sidel.	Froens mødet.
"	14.	En Sidel.	Mo Magelsen i Paradis.
"	18.	En Sidel.	Korsels Seier.
"	31.	En Sidel.	Under Korsel.
"	37.	En Sidel.	Lønlige Tanker.
"	41.	En Sidel.	Binniskarun i Noen.
"	66.	En Sidel.	Skapelserne
"	133.	En Sidel.	
"	139.	og en hoes begyndelse.	

1872.
Vakt.

End Sveler Nanten ved engang
Tomme unge aar,
Jeg for tilbids og folk mang
Hver dag og nat som gaar

At be til Gud og takke ham.
For al hans godhet stor.
Med et jeg syntes det var skam,
End tænke i mig for.

Sommat jeg tænkte saa:
Jeg skal mig saa godt.
Betømming og jeg mere saa.
Bortkaste tiden blot.

Min dag vil nok som ellers gaa,
Jeg trives ha det bra,
Jeg er saa sikker, at jeg naa
Saa langt og godt det ha.

Men det blev ligesom, jeg følte snart,
At selv om jeg slapp Gud.
Saa havde Gud en anden art,
Han. Vode mig ei ut.

La tiden gite som ellers make,
 Og førstegul ingen saa,
 Men sanker samlet sig i flok
 Og sprangt heftigt paa;

Mens hjertet blev saa tryk og aukt.
 Hvor var omis overmot?
 Gud havde paa min synd nu tryk.
 Som synder stor jeg stod.

Jeg kasted mig paa mine knæ,
 Helt arm, slytskeltig,
 Og var dog glad jeg kunde be-
 Til Gud om naade rike.

At han mig hørte, se formam,
 Mit sind blev roligt; atad.
 Han tok mig atter i sin favn,
 Som barn jeg atter bad.

Og mangt mig hændte i mit liv
 Paa fuldt av synd og skam.
 Men snart jeg kunde be: Tilgiv
 Borttag min synd, Guds lam!

20/3 1931.

1884.

9.

En dröm.

Giv as idag vort daglige bröd.

Jeg hadde denne dröm. under min. lange sygdom. efter
at jeg saa grund af sygdom. omkaatte avskutte min-
stefair. Min fremtidsutsikter var somaa. Drømmen
blev sat paa vort nogt aar senere under et sitationsogehold i Karlstad.

For nogt aar tilbage
Saa syntes jeg saa
Min nød-jeg omkaatte klage,
Hvor hjælpen var at faa.
Saa ofte saa jeg Herren.
Som styrt over all
Mistandilig at var.
Min fremtid her det galdt.

Monke jeg frike kan blive,
Min helend atter saa?
Monke jeg bröd og linder
Fik huthu og di somaa?
Saa omkaatte jeg jo grubbe
Da moden var saa stor.
Og langem ei forlot mig
For mering her saa jord.

Min Gud sig jo forbarm
 Haver ommeundelig.
 En drom han sendt til mig
 Som var saa trostærk.
 Den drom, jeg aldrig glemmer,
 Jeg taler ham. Til.
 Hvergang mig om det sviker
 For tanken der om mig staar.

Med Jesus var jeg sammen,
 For mig sig Jer.
 Vor helhed for helhed,
 Derfor stod vor begær.
 Vi fulgte Jesus gennem,
 Hvor han os førte hen,
 Han saa til alle kær,
 Han var jo alles ven.

Fra østn lød av Jordan
 Til austen lød vi.
 I floden ligger stene
 Og skimmelen er ei skid
 Jeg vader i vandet
 De andre tørstede goar.
 Da siger Jesus til mig,
 Og du og likesaa.

Han viste mig de Sten,
Hvor paa jeg kunde gaa,
Hans Bine paa mig hvile
Alt omens han talte saa.
O! disse otte mulde
En ild av Legerlighed,
De lytte ind i Lyden
Med glæde, hold og Jod.

Om Jesu Legem, Klæder
Erindrer jeg ei om,
Hans ord og ei glemmes,
I tanken jeg dem ser.
Gid jeg dem alle faar at se,
Naar Livets Strid er endt,
At altid omme tanken maa
Med himlen væn aend.

Da vi var komne over
Til æsthe Strandhus her,
En træstamme der ligger,
Til søen toges den.
Først Jesus ord sig sætter,
Og shates jeg passer paa
Paa høim side av ham
Jest der en plads at læ.

Jeg tænkte paa den Sag.
 Da han komme skal igien.
 Paa høim side samle
 Den flok ham følger hen.
 Jeg trykket omig bel op til ham,
 Jeg følte omig Saa tryk.
 At han sig vilde ta av omig,
 Nu da jeg var saa syg.

Da jeg omig skulde se omtering,
 De spiste alle brød,
 Og jeg et halvt solvskallinashrød
 Har faaet i mit stegød.
 Jeg brugte bømmestenen omien.
 At stegen brødet omid.
 Men sent det gik, omien plads var hang,
 Og saarlig kniven bed.

Thats Jesus gav omig bedre plads.
 Jeg flytted længer hen.
 Saa fik jeg sitte rummelig,
 Han var en kjærlig aen.
 Somidertid de andre sat
 Og spiste hushrød.
 De smakte ogsaa som's Supaa.
 Og at sit maaltid mid.

13.
Da saa jeg op til Jesus blot,
Min bøn saa i mit blik,
Han vidst, shates mit ønske da,
Og jeg det opfyldt fik.
Fra himlen loka frem-ter mig
Der talte noget mid.
Det var en bord-kniv og en smør,
Der kom, et stykke mid.

Da vaaknet jeg, om min drøm, var end,
Gud havde til mig talt.
Jeg trostet blev og taltet Gud,
Som givet har mig alt.
Hvad godt, hvad ondt, mig hende maa,
Det er av Gud dog endt,
Lev om det synes ondesaa slemt.
Det blir til godt dog endt.

Gid altid jeg den, ho maa ha,
At Gud mig blev best-
Da kan, jeg altid trostlig gaa.
Saamy bli Jesus gæst,
I evigheds salighet
Naar livets nøder slut,
Da skal jeg se og prise dig
Min Jesus, du min Gud. Karlsholm 1889.

1896.
Om Dröms

Dröms omak

Var avholdt præst stod paa prækestolen i St. Marie Kirke en solbeskinnit eftermiddag. Han holdt Læsning over en legende, som skulde skyde bevidstheden om Haens omak.

For endnu at gøre det tydeligt for alle tilhørere, var der i denne anledning lagt et stort skinnende Søt Kors indenfor prækestolen over den bænkesiden. Samtidig var der hullet et forhæng af hvidt lærud i Kirken i aapningen mellem Skibet og Korset.

Solen skinnede ind gennem Kirkens vinduer fra det skinnende Kors og refleksen af Solens skin skaaede over det hvide lærud mellem Skibet og Korset. Der blev en forventningsfuld stilhed i Kirken, indtil de forundrede Kirkegængere saa noget høist mærkeligt.

Paa en hel del førstegangs Steder av hele lærudet men i Lærudet indbyrdes afstand viste der sig ganske svakt nogen, meget somaa grønne punkter. Forundringen var stor. Hvad kunde det vel være?

Om en liten stund saa man smaa grønne spirer, som voksede smaa men ustandsligt.

Der kom nu smaa blade, de voksede mere og mere

og alt gik ustandseligt humorer.

Der blev knættet med store blade og knopper.
Bladene var af forskjellige art og lignedes knoppyrre.

Saa kom der blomster, og man var især længere i tvil
om, hvad det var. Den ene saa paa den anden og saa paa
lærret. Der var der sig eppelblomster, pæonblomster,
blomster af apriskoter, af fersken, af plommer i mang-
delvis.

Blomstene blev til kart og kartene blev til Luldmø-
den fugt, deilig fugt, som alle kunde faa lyst at spise.

Hele arrangementet var gjort for at faa en indsam-
ling igang til et godt formaal, fugtene skulde sel-
ges for en femkrone for hver.

Sejpet blev sat midt og avsetningen gik sky-
pande og resultatet blev storartet. Alle saa glæde
og fornøiet ud.

Men der stod jeg stille og fortabt, jeg havde
ingen femkrone til opse, det var en nødvendig-
hed at spane.

Hvor tiden siden blev av over jeg isere.

Da jeg kom udenfor Renteboen var det allerede
mørket, og jeg var alene. Jeg trøs og saa til min
forstørrelse, at jeg var omgivet af pæonblomster.
Det var heldigvis kun et hundrede skridt til
mit hjem. Mit hjem ja. Mit udsigtede gode
hjem, jeg var snart der, og saa var alle sager
overstaaet, men det blev dog isere saa

Jeg satte fæa sprang, men hvad hændte mig
paa halvveien? Et halvt hundrede volds, rasende
hester stod der og spærret veien for mig, men jeg
maatte igjennem. Hestene bet mig i Steudrube,
klemte mig og ru klemte mine i felter.

Paard og angit slog jeg fra mig av alle livsens
kræfter og vandt mig frem Skridt for Skridt.
Mens armene gik som homonstiftere og jeg
modte apmuntre mig selv: Hold ud, hold ud!
Endnu kun et Krafttak, Gud gav dig kræfter, hold
ud hold ud!

Ja nærmet mig min gærdør, jeg gjorde et sprang
frem, fik tak i Dørhylekenen, fik ruet gærdøren
op, lidt ogsaa sloet den igjen, og sank om fæa gul-
vet i gangen, men jeg var fældt.

Fældt og hjemme. Gud vær for og tak!

Jeg vaaknet drivende vaar av Sved, men om
en tak til Gud sommet jeg alles ind og glimte
min Sarg og smerte.

Du min Gud du her mig vider,
Troens mædet at være stor.
Jeg dig nu av hjertes priser
Med den Kraft som i mig bar.

17.
Hjært du lat mig snart bli.
Hjært du lat mig hjemme haast.
Vilde du til kjende gi me:
Jeg dig ikke stolt bort.

Hi du lat mig naa til hjemmet.
Dyrbarer her paa jord.
Da jeg ogsaa skaas hjemmet.
At din Kjærlighet var stor.

Fraen skal mig summet bringe
Til et endnu bedre hjem.
Hold mig fast, jeg er kun ringe.
Egen Kraft ei bringer frem.

Mai 1931.

1912.
Om Drømmen.

Mottagelsen i Paradis

Saa om min søns Konfirmationsdag naar jeg blev
 valset og var ikke saa frisk, at jeg kunde være
 tilstede i Kirken. Den følgende nat havde jeg en
 mærkelig drøm eller drømmesyn, og da saa og hørte jeg
 alt saa distinkt, at jeg endnu erindrer de mindste
 detaljer.

Den dag om min søn, i Kirken stod,
 Et løfte gav sin, Saa
 At gentag du, da saa jeg syte,
 Til Gud stod alt mit haar.

At han, udsigende ham
 Bevare ham fra ondt,
 Derom jeg bad om min Gud saa saart,
 Ham bistaa i harts dømt.

At han engang maa riste ham
 Til himlens salig her,
 Og samles der om alle søn,
 Han her fraa jord har lyer.

Ved Sengeli'd den samme dag
 Jeg altes, bad til Gud
 Den samme bøn. saa inderlig
 Ei haeltet min holdt ut.

Og omens jeg bad, Gud sende mig
 En drøm, et Syn, et faa.
 Jeg sat det ei, men jeg mig sandt.
 Saa Kirkegaard at blea.

Det udenfor var Kirkehus,
 Hvor mange samlet var,
 At siotte du, hvad gjensmaa
 Naar møden var saa svar.

Thi Guds lygt Synes hell falodt.
 Den hved ingen om.
 Hvad var der nu at gripe fat.
 Det gjalt wort møde her.

Da kom jeg hem mid disse ord:
 Lat os et Stormveir faa
 Av Aandens Kraft utover jord,
 At rykke Sten og Smaa

Saa bad vi sammen alle da.
 At dette maatte ske.
 At Gud i naade vilde fa
 Os Aandens Kraft faa se.

Gaa Maar jeg ene, men hvad sker.
 Det lumfer omig der Maar.
 So engler, bliv jeg hilser bliv,
 Jeg Saadant huet da faar:

Fil take for, hvad du sagde omys
 Vi giver den bedste,
 Al du skal de i herligt hus,
 Hvad Gud vil agere vid

De ommeester, han tegner hem.
 Fil enig herlighet,
 Fillede og hvad sker med dem
 Gaa hvem han bliver vid.

En Moens Fortegninger.

Og englene du take omig op
 Fil 'Paradise's fort.
 Og jeg fik ore 'paa en mand.
 Fra jord han fordes hart.

21.
Ei nogen Kløddning Jim han bar
Dog ørbønlig og mild.
Saa jord hans tanker altid var
Mat onesten handle ret.

Lat sin handling som i ord
Han hadde Jesuets kjær,
Blandt minnekter han var ei stor.
For Gud dog stor han er.

Da han kom lum, saa skarpt et lys
Ham skær i øiet haaret.
Guds retferds sol gav dom et gys.
Han iøstet den ei bart.

Han talte saa: Lat smerte omrig.
Det har saa lidt at si.
Min Jesus jeg er nu hos Dig.
Det kan ei bedre bli.

Om orrens øine bleendes eind,
Selv om de bleendes ut.
Jeg taaler alt, jeg ser min venn.
Jeg kommer, er til Gud.

Men Jesus syntes over ham
 Han vil ham alt saa godt.
 Han gir befaling: Herkes straks
 Den hvide klædning blot

Er han den i først, vil han straks
 Som salig føle sig.
 Og Jesus så henvendt til ham:
 Velkommen her hos mig.

Din dom på jord du synder selv
 Var ringe, men verd
 Men verd, din gæmning din var stor,
 Om gæmte var din færd.

De lærte mange unge mænd
 Sin Gud at have kjær.
 Dem vil jeg give Gædens sværd
 Til Kamp mod Helveds heer.

Den Kamp skal staa og seer vist
 De vinde skal engang.
 De sætter sig, de vinder aen
 Om aen end var mang.

Kongstede kvinder

Da kom en flok af kvinder ind,
De kendte manden godt.
De brunde straks, at kom han ind,
Det skulde omangle blot.

At itte plads for dem at faa
Var ledig straks end et.
Men Jesus da: I kunne omme,
I har stet ingen ret.

Og Jesus talte sandheds ord
Om sinen mand saa from.
Da blev de bange, flygtede
Og reddet fra sin kom.

Jeg talte da til englene
Om Gud og siden om.
O! kan de itte komme ind
At omme fælder sin?

To engler hørte omme ad,
 De bad dem sunket lidt,
 Gaad blev de glad, forristningsfuld
 Og standtet lime sterkt.

De ydmyk blev og angret svart,
 Til naade de blev sat;
 Kom indenfor den veeg saa høi
 Som var rundt fargaad sat.

Som sakermattels fergaad var
 Saa samme fergaad var.
 Kamelhaars kapper hile rundt
 De høie stænger bar.

Om sakermattels fergaad sa
 Jeg vidste ei bestid
 Nu efterpaa fra bibelen
 Jeg droom omme ut.

En moder og barn

En moder from, som stedsse bad
 Saa inderly til Gud
 For barnet sit at det tilslut
 Has Gud faar aende ut.

Gud sendt engler to til jord
 At følge barnet frem,
 Hver moren og engang skal laa
 Has Gud saa godt et hjem..

En engel antog stribetulle
 Som barnets ornar saa ut
 Ja ansigt, smil og blomme mud.
 Saa før de hjem til Gud.

Og barnet følte sig saa tryk
 Som barn i moders sang
 Og glad de moes frem til Gud
 Mottat av englesang.

Nytheologer
 og
aandsledere.

Jeg saa et næsten hvide
 Skumme af en flok
 Av theologer, lærde mænd,
 Det gav i mig et sjok.

Thi dens lærer var saa.
 At Jesus Krist var mand.
 Guds Søn. Det var han ikke nu,
 Det skud mod al forstand.

De vilde hastigt henge ind,
 Det var kun dens vil.
 De skammede sig ikke
 Men skammer blev om et.

Thi Jesus havde kraftig hum.
 Jeg kendte Eden ei.
 Jeg ikke er den Jesus, som
 I lærte. Stol for mig.

Thi Jesus Krist han er Guds Son,
 Iadsandt der er en Gud.
 Hvad vil I her, hvad søker I,
 Jeg vil sige eder, ut.

De frem de Lødt paa time tence,
 De hed saa iinderlig:
 Tilgiv, tilgiv o Gudind gang,
 Paa omistende var du riste.

Vi lærer saa, at vidste ei,
 At landommen var arang,
 Men naar du selv det siger saa,
 Vi ved det samme gang.

Ja Gud er naadig, ydmyk var
 Sal Jesus da til dem:
 Tilgivelse er givet jer,
 Fred for Guds aasyn, frem!

Den spejle han var hvilende,
 Han brød ei ut ei ind.
 Det var en ynk at se ham saa,
 I aprior var hans sind.

Den Spænde ja han blev urd,
 For Møds han viste hat.
 Hans ansigtsbækk farvorne blev,
 Da han froa dør blev sat.

Han vilde ei om moode be,
 Han fülle sig for stolt.
 Han hængte ei omvendte,
 Han gjorde hell revolt.

Med knyttet haand ja saa ham staa
 Saa huende aa urd,
 Mens Jesus stod mid vordighet.
 Og ei stog blivker urd.

Da talte Jesus skunge ord,
 Med omvendighed han sa:
 Du skal forvans sitkerlig
 Til Antikristens dag

Da skal du kraftig genopstaa,
 Bli sinnes Lørdag mand.
 Men vid, sin dom den bli's som hans,
 Min tale den er sand.

Jeg laa i Sued i Ascending Sten
 Min sjel var gæmmer hilt.

Jeg bad om Skæp at holde ut
 Et Sammen hans var Lald.

Min Siorm. var endt, jeg waaken war.

Gud hadde til omigt talt.

Hver handling stod saa tydelig.

Ja hver et end. som. faldt.

Min hilt var brudt, jeg aridde nu.

At uden Krist som. Gud

Det kan ei kaldes Kristendom.

Om det end smuker ser ut.

Efterskrift.

Da professor Georg Brandes udgav sin bote
"Myten om Jesus" stod et stort billede af
ham i avisen.

Shaks jeg saa dette gventgende jeg hans
billede om et det samme.

Jeg var aldeles frappert og med forundring
sa jeg til mig: Dette er manden, han som i
hødet ikke vilde boie sig for Jesu ord, og som
derfor i Antikristens søge skal gjenopstaa for
at vaa verdens første mand, men som saa og
saa skal lide den samme straf som ham
en evig forbapelse sammen med Satan og hele
hans Hulvedhær.

Jeg skulde altsaa alligevel efter saa
mange aars aften faa vite, hvem manden
var. Jeg auktode altsaa ikke forgyves.

1925.

Korsels Seier.Et Søn.

Jeg gaar i matten, avel ei, avel ei avel,
 Om nat saa begynder, at den angsten sender.
 Jeg maatte hum, hvorken jeg aner ei,
 Om grusom angst mig grip mid klamme hender.

En svarlig angsthelse falder paa min spel,
 En angsthelse for mine Synder suare.
 Min Gud min slottet gjør mot mig vel,
 Lat angsten avel sit ord bort fra mig fare.

Da dukket en i dybet av min spel
 Den høst, 'Som Jesus har for hver en Synder:
 "Jeg er din Frelser, husk det bare vel,
 Om Satan selv at angste sig begynder!"

Hvor gaar jeg hen i denne mørke nat?
 Jeg maa gaa frem, jeg tør slet ikke vente.
 Mig angsten gjør forfærdet og fælsk,
 Den grej saa haardt, dens skubstøt jeg kjendte.

Jeg stupar, rutsjer hurtigt ned, til gaar
 Mot dybet bort. Var det min sidste ende?
 Et underordt skridt som jordskælv faar
 Mig så at skribe ud: "Gud hjælp du sende!"

Jeg gaar baa koldt i et iskoldt vand.
 Jeg føler frast som aldrig nogensinde,
 Hvad er der sket? Jeg føler soon en brand,
 En brand saa her. Kan i forklaring finde.

Det var dog jordskælv, og det hele vand
 Steg op som en dybet som en voldsom bølge,
 Smert koldt som is, snart hvidt som hvidt brand.
 Hvorlænge skulde sitte omig forfølge?

Jeg aabnet øiet, og o sædsel saa
 En flok av dykker syntes det omig være
 Saa alle sanker. For omig far at saa,
 De stakke armene saa lange, svære.

Saa hænder og fæa fletter Svære telår,
 Jeg syntes føle dem i kjøttet kerasse.
 Og hundefæd med lumsket øime tør
 Mot mig sig ænde og mig noie frasse.

At jeg ei skulde slippe fra dem di,
 Mens deres grønnne, glinsende og fede
 Motbydelige krop for mig forbi.
 At jeg fra dem ei bort mig skulde stuele.

Og de anklager mig med fæker fel,
 De brugte list og søker mig at stramme.
 "Du for din dynd har køer, likerel
 Du den ei atter slippe eller glemme.

Vil du dig glæde nu i dyndens rus,
 Horn kum til os, vi skal det jærøgtig have.
 Din egensilge gi'r vi gjerne rus,
 Din Stgøddedynd at myke er var gave.

Vil du det ei, o nu dig da din pyalt,
 Vi ariser dig med van telår saa grumme.
 Vi gad nok se, hvem det i sinde faldt,
 Var onester modse, ingen er saa summe!"

"Ha! ha! Vi kender dig som en av os.
 For du er stor, du kunde hövding blive,
 Shak haanden ud! Da svarte jeg med trods:
 "Min Fjelders Død omig holder mæke i live!"

Da kom et Stot i vandet op fra bund,
 Det førte omig helt op til overflaten,
 Og jeg såte de et Øyn. I samme Stund
 Det landring gav omig. O jeg traengte ha den.

Jeg skuel langt, langt borte seet ud Mand
 En lysning klar, og i dens skim du saa jeg
 Kordfæstet paa et træ ommin Fjeldsmænd.
 De Gud øjeblikke tak og pris nu maa jeg.

At endnu omid blandt djeveler jeg var stød,
 Det fandt jeg snart, sa bittert jeg erfarer,
 At jeg blev stukket midt i vandet lød,
 At vi fra nogen maake de omig sprækte.

Men dyndet av ommin Fjelder gav omig mot-
 Og kraft, et angst ud av omid byrde rive,
 At hødde Selans mæke, som omot omig stod,
 Og kraftig ham nu run bested at give:

"Guds Son, min Jesus, Sener for min brøder,
 Han har mig fælt, jeg klynger mig til ham.
 For min Skyld vurdil, han paa Korsel døde,
 Alte Carl I Salann midt Frygt og Skam.

Da aller jeg kom op at hekke fæsten,
 Da var jeg udenfor det hele vand.
 Og skammen løste mig imod sin Fæsten,
 Hvor Fulseren fra Korsel hang midt Skand.

O! hvilken Lyd! Midt englene tilfølg
 Mens Kvinden gik derhen jeg længtes til.
 Og ikke kunde jeg min glede følge,
 For fæsten øket som min længsel vil.

Og englen taler: "Da du var i vaande,
 Vi alle bad, sin Fæls selv bad med,
 At ei du maatte la dig av sin onde
 Bli skramt, men. Stik ansejenden med.

O! haarskud mer end det du kunde tale,
 Fik de da lov at skramme fælt og haardt,
 Thi Jesus selv holdt os med at maale,
 Derhil ei lenger, alte saa hastigt bort.

Din Fjender følge alt, du omgætte Lide,
 Han styrker dig, du viddste ei derav.
 O! Siger godt at ha ham ved sin Side,
 Han er din ven, din bedste Mødestad.

Ja! han er alles ven, som er i vaande,
 Han styrker alle, som til ham har bragt
 Sit Hjerte, for i Kampen mod sin onde
 Ved hans Kraft Lide, ei ved egen Maat.

Tænte joa det Knæstred rår, og ryggen Lande,
 Han kaster det ei borte, ei styrker ud.
 Er du smilende, da kan du Lande,
 Han fører og Loo dig frem til sin Gud. "

Og Madio nærmere at hin til Lande,
 Hvor din Korfæstede at hævner hen.
 Og om og om atsvare Koldt blir vandet,
 Og Linder blir saa roligt stærkt igen.

Det Saa! Se Solen skine op i Osten
 Og gyldner alt, se Korsit staar i glans,
 Og jeg ser Fjenden og hører rosen:
 "Kom til mig ven, vind nu din Lierskrans.

1925.

Under Korset.Lovsang

Lav tak saa stor, du herlighedens her!
 Du har al mægt i himmel og paa jord!
 Du ogsaa onig saa naadig vilde være,
 Mig fri fra Selskabs overmægt saa stor.

Du hjælper os i døden som i livet,
 Du hjælper os saa mægtig her, en lid.
 Lad tanken herom altid være given
 Os midt paa livet vi i al var id

Og nu jeg ligger midt det kors og græder,
 Mit hjerte fuld af dyb taknemmelighed,
 Thi her jeg ser, hvor det Saar og blod som væde
 Dit legeme, her er et helligt sted.

Høitoner, vær du, vær Fulber seere,
 Som for vor skyld dit himmelrik forlader
 I evigheds evigheder du være
 Høitoner, takket, for det Fulber god.

Ja vi maa stadig have det i tanken,
 At samme al vor lid kun til vor Gud,
 At altid efter Herrens bud vi venter,
 At ham vi lyder hele livet ud.

O' lykkelig er den, som det kan gjøre,
 Som samme alt tilside, kun paa sig
 Sig høste til at ta det skridt, som fører
 Til himmelske Gern, det vidner jeg.

Hvad er dog jeg? Kun et saa usselt vidne,
 Hvad var jeg blit, om ei jeg havde sig.
 Jeg havde mig i synden villt skridt,
 Mens nog og upro hadde plaget mig.

Mit liv det hadde mig en byrd værd,
 O' hvilem gru at moatte tænke saa.
 Minn jeg føler mig ei mer besværd,
 Nu kan jeg høstlig til min Fæder gaa.

Har tak, har tak for alle dine gaver,
 Har tak for dine soar og for dit blod.
 For Gudsøn, som du alle ginner haver,
 Jeg bærer, liggende her for din fot.

Nei! Jeg kan ikke fatte, hvad du gjorde.
 At du forlot dit eget hjemmestue.
 Min du mig Lyden holdt fast dit store
 Velsignets ord, udmalt foruden Svik.:

"Jeg kommer, er det andet for, at yde
 Hver Synders heil, hvert menneske paa jord
 Min hjælp til fulde. Da mit blodmaa flyde,
 Udses som en offer gave stor.

Da dine Synder en sig forlætte,
 Tro kun og tillid ei paa mit givne ord.
 Da dine Synder maa sig bli forhætte,
 At du kan gaa hen til mit sødestes bord."

Saa moatte vel for vor Synder flyde
 Det dybe blod! Vor fulde til er blit.
 Ved blodets kraft vi fridigt da kan nyde,
 At vi vor Synder saa stor heil er blit berit.

Pris vær dig, som Seiren har i hænde,
 Befriet os, og Satan slog i Rende!
 Lad mig faa lov hos dig omis liv at ende,
 Lad mig faa hvile her ved korsens heil!

Æfterskrift til Korsels Seier.

Jeg havde dette Syn om Sagen, hver Sag og
hver ledig Stund. Naar jeg lukket øinene, saa
jeg alt, som jeg her har bestemt, og alt stod
længere borte for mig end i andre øie, som om
det var et færdigt, at jeg skulde modstaae det
hurtigst muligt.

Samtidig havde jeg der hørt i min
samling, saa jeg fik i den tid til dette, mens
imidlertid det var som et aag paa mig, at jeg
maatte faa det modstaaet, for noget gik i glim.
om.

Saa gik jeg til den udsat, at moten det
virkeligste, saa jeg havde Synets gang fast-
slaaet. Da fik jeg hvid Sindel.

Senere, da jeg fik bedre tid, gav jeg mig
i kast med og fuldvendte udsat, saa
godt som jeg forstod.

1928

1932.

Lönlige tanker.

Dit.

Fregner

hr. pastor Karl Mathiassen
med erkendelighed og tak.

Jeg har med stor glede læst hr. Forvald Melhus Brev, som har haft den elskværdighed at hilse mig.

Det er i bedste forstand fromme og dygt-kristelige tanker, som kommer til orde i en tillalende og værdig form.

Det er sjældent at en lægmand har rummet et saa vidt oversyn over den kristelige, kristelige livs og historiebetraktning og har maaket at fremlægge det i et kristligt form.

Ogsaa under det Lyndpunkt har det været en glede at stifte bekendtskabet med dette arbejde.

Særlig har det tillatt mig at forfatteren saa stærkt har fremhevet Guds barmhjertige og vakkende Kjærlighed, som søker alle mennesker og alene for at vinde mennesket, samtidig som menneskets ansvar og forbannelsens alvor fastholdes.

Et fromt sind i min Konstat med kristen tro og livsførelse taler til en gennemgaaende.

Bergen i april 1929.

(Signet)

Karl Mathiesen.

Iden sinne dato har jeg lidt mig opfordret til at utvide mit Brev med adskillige andre til begyndelsen af aaret 1932

Forfatteren.

Innehåll.

Pag.	45	<u>Liket för jag den</u>
"	47	Skapelsen
"	48	Paradiset
"	50	Skapelsefaldet
"	51	Guds Skapelse
"	52	Gödefallet
"	53	Jesu födsel, liv og död.
"	54	Kristendomens Siensgang.
"	56	Lyseloken
"	58	Fredeloken.
"	64	Böi knä för Herren.
"	67	Smil och Samlidia
"	69	Minnesberkelens avgjöring.
"	72	Hedningemission.
"	73	Hemmission.
"	75	Guds beakminnelser
"	79	Opfinsel
"	83	Fälsan
"		<u>Liket efter födseln.</u>
"		Stenen under farvaring.
"		Mottagelsen i dödsriket.
"		Engang möta alle Jesus

Pag.	85	En Fælses. overflødig.
"	86	Skriktens granskelse.
"	87.	Som vi og forlader.
"	88.	Den ellevte time.
"	89.	Korsets tegn.
"	90.	<u>Verdens ende</u>
"	91.	Antikristen.
"	93.	Guds omenghet.
"	93.	Partidannelse
"	94.	Pligten.
"	96	<u>Dommens dag</u>
"	96.	Jesu komme i skyen.
"	103	Jesu lignelser.
"	105.	Bøn om naade
"	106.	Arde over Guds skyer.
"	107.	Forbønnet for de fortabte
"	112	Synd mod Gænder Gælder
"	116.	Salom og sin dig som Salom
"	118.	De fortabtes bøn
"	120.	Leiers glæden.
"	121.	De helliges lovsang
"	123.	Arstet fra jorden.
"	124.	Englenes lovsang.
"	126.	Løgnerens Fader.
"	127.	Englenes hilsen.
"	131.	Himmelfarten.
"	132.	<u>Post scriptum.</u>

Skapelsen

Gud skapte himlen, og han skapte jorden.
 Med evne til skabeling for sit værk.
 Og alt han la skille. Blev for tiden
 Da minnekraft var vokset stor og stærkt.

Ar imidlertid skapte han, skabte haanden,
 Og alting så sig ordet paa hans bud.
 Han tidens himmel. En dag som tusen
 Ja millioner aar for Herren Gud.

Og tiden gaar, aarhundeder, saa mange,
 Mens land blev hav, og hav blev æter land.
 Mens planter, dyr, udtvilede sig stadig.
 Guds eget billede som et auktens kan.

Ar jord du er, begyndelsen kun ringe,
 Men Skaperværket din grundtid næntes stor.
 Ar Skapningen den opretholdt paa Kloden.
 Hvil omme alt, hvad Skaptes her, paa jord.

Fra aller ringest spine Gud smedtes
 I jennem. Saa utallige Leo
 I Skapervestenes skenöde det bedste
 Guds billede i menneskelighed

Et høi lo! Gud alverdens Skap. spine.
 Lo! som en jalank Stjörn. Det vokse op.
 Som herligst dog av al sin Skapning.
 Han satte mennesket som blomstens knop.

Da tidens fulde Rom. lo! Gud opvokse
 Et par, det Stjörneste paa jordens Ruds.
 Han lot dem som som mand og kvinde. hede.
 Og Gud var om sin Skapning vel tilfreds.

Han tok imot dem, trykket dem ind til sig
 Saa inderlig med faderlige ord:
 "I er mine ligemels, jeg er, auctigone.
 Av Skapningen I herligst er paa jord!"

Og Gud sin Aand ind gennem ondes Glæder.
 Brudstheien om Gud si dems Laar.
 Og ansvars følelse sin Gud al. Kunde.
 Ham bön de lyde, det de nu forstaa.

97

De faar en aning om en Lørdagshilling,
Nu Gud har prøvet ind i dem sin eand,
Den Skapningen fra Løs. var, helt foruden.
Gud vilde Lørdagshilling for dem ved hænd.

Og over dyrene de smad vil seende,
At Gud en Lørdagshilling har dem giv-
Med Lørdagshillingen og evnen til at tale
Gud har dem udgjort. De kan velge frit-

Men og et ansvar tungt nu har dem faldet,
At holde Lørdagshillingen og Lørdagshillingen,
At Lørdagshillingen ei dem Lørdagshillingen.
De passet maa, han ei om dem faar maa.

Paradiset

Mrs. Lørdagshilling Lørdag Gud dem derinde,
Hvor alt beredt er, alt Lørdagshilling og Lørdagshilling.
I Paradis han Lørdagshilling dem at Lørdagshilling
Han byder dem at spise av al Lørdagshilling.

Kun kunne ene maa I lade være,
 Den bringer Skam, Lædervælske og Død.
 Jeg friket giver Edér til at vælge,
 Men I maa aldrig glemme, hvad jeg bød.

Min Aand den Hellige Aar ved jer Side
 Og taler med Samvittighedsens röst:
 Tænk først paa Gud, så vælger I det rette,
 Og hver en Svik i Hjertet bliver løst.

Syndefaldet.

Min Satan, Slangen er og der tilstede,
 Den skal friste for os, men' sket.
 Gud gav ham Løn, og straks saa var han rde
 Med Saig og list at lokke til Forbød.

Vel kunde Gud ha bundet ham i Lænker,
 Han kunde skabt ham om til engel god.
 Guds almægt omædet alt, men han betænker,
 At han er visdoms kilde, Sandheds rot.

De glæmte Gud sin Herre, lot sig friste
 Av Satans smiger og hans fælste ord,
 Vi alle folk, som hvar her paa jorden,
 Med Skyldig er i denne Synde Saa stor.

Thi hvar for hode sum for Gud og siqe:
 "Det første min Skjæbne var utvalgt stik,
 Blandt alle jordens folk der findes mange,
 Som sikkert frönnen kan bestaa Saa let."

Der findes ingen i den vide verden,
 Thi alle er vi Synderen underlagt.
 De smeste naar siqe Tald av Smerte:
 "Mit liv har kun forlapelse omig bragt."

Min Gud vil ei, at mennestet forlapes,
 Men at det stole skal paa Herrens magt,
 Og gaa i Strid mod Synden, hvor den findes,
 Og hods. Satans ræmter uforbagt.

Til ominde herom og til Kraft i Striden.
 Gud gav forjættelsen om Himlens god,
 At Kvindens Sot skal knus Slavnens hode,
 Og Satan Sennets hodes under fot.

Og Paradisets Sage blev kun Borte.
 For Søren. Naar der haengsel, møie, Skid,
 Guds omiskandhet o held var dog ei Borte.
 Forjættelsen gav haap om fremtid's blid.

Guds Styrelse

Aarkusinder gaar hen. Saa omange, Omange.
 Som ride Maad i gjenneem Slagters Lø
 Forjættelsen, den holdes fast at fange
 Hvert barnesind, ja unges, ganiks sind.

Naar moden sat midt litet barn faa armen.
 Hun dem fortalte, hvad hun hadde høit.
 Om farverns herlighed. Som nu var borte.
 Om Løfter, Som endnu ei var fuld føit.

Pil tiden lot Gud ogsaa dingang Søren.
 At han holdt verdens ledelse i Haand.
 Han Sønd' Huden lot gaa utover jorden
 Og skille ut ugudelig og ondt.

Ar Noaks Slægt sig derpaa Gud udvalgte
Sit folk, sin eiendom, i gjenning god,
Saa midtveed, at det alt for Gud vil opes,
Saa alle Salans fristelsen imot.

Jødefolket.

Saa valgte Jødefolket ut at Løn
Imotil haas tid forjættelse om
Og mens han gav dem heller til at gjen
Alt rids til Guds Løn kom til at kum.

Han gav dem vældig Slægt og Stammekjerhet,
At holde Sammen som et udvalgt folk,
Han gav dem Klægt, tillike rids Løn,
Gav dem profetier, som var Herrens folk.

Alt hadde de kun til Esaias lytter
Og aundt sit Lyset ydmyket hen til Gud,
Vi atter aundens Mærket som det bedste,
Da hadde Gud ført dem av hængsel ut.

Og Jødefolket skal tilbake vende
 Engang, naar det i lyset har gaaet bød.
 Naar de erkjender Jesus Gud at være,
 Guds egen Søn, som de korsfaste lot.

Da vil de atter hene hemme hellig,
 Velsignelse vil skjønne ind paa dem,
 Landflygtighedens dage være talte.
 Forjættel Land for tanken stige frem

Jesus fødsel, liv og død.

Da Gud besøkte dem, de ham ei kjendte.
 Med Sein om franden om aalt kan sumttaa.
 Som omakket Barnene i Senne at trykke.
 Muns Jøderne blev verdensherstere.

Det blev ei saa. Han lagdes i en Klybbe
 Og levte op i særslige Roar.
 Han gikk omkring og gjorde vel i landet.
 Til følge en flok Jøderne han loar.

53
Og denne Skam skulde alt besigne.
Oprette verdens Mørke rike om?
O! hvilken Sarskæm! Nei som quadsbesprother
Han siden lide skal om at dets gru.

Og alle ham lorlot, selv denne Skam.
Han blev alme. Han Quads som forladt
Endog av Gud, saa at brød han fraa Rødsel.
Av Folketsvarmen rundt om helt forhadet.

Det er Ledsagnet, saa sa hans Sander Pæber.
Forsættelsen oppfyldt om Shoaler Lume.
Han blod uløst fraa Rødsel er var Fulle.
Sin Siens Syn Kroome bar han Lume.

Kristendommens Siersgang.

At Siens var hans, det saa man klatrig.
Den lille Skam, Skær i Qandens Skap
Sig endte over jorden og farkeynde
Hans navn, og Lume omg har sin allid haat.

Og nu hans navn er kendt rundt om paa jorden,
 Hans navn er freiset af hans elskede,
 Og høit om hiimlen jekes, kirkelaarne,
 For Frelseun sig böie, omangs et leue.

Lyseslaken.

Min Lyseslaken din er bleven flyttet,
 Da Scharl din tid kun det forstod.
 Maa vi, som nu den har i vore hænder,
 Faa holde fast paa dinne skat saa god.

At vi far alt i verden ei den slipper,
 Den atke som vort dyreste Klenod.
 Langt heller toke vi og voldsens Perle,
 End miste den, synd Gødet omus fæde blod.

Vort Kjer Landuland var Gud du maadig,
 At vi vil dig i en holde noa.
 At vi din læn frugt og vort Fortænder,
 Demus din noode og din misteund faa.

Giv os alle med færmjet glæde
 Opfylder dit til os saa givne ord:
 Gjør os, gjør alle folk til Kristne brødre,
 At vi kan Samles hos vor Hjem Gud.

Det gødmægt gjør, saa at vor lid vi kjender,
 Naar du besøker os, at vi da ser,
 At alt afhænger af din naades rikdom,
 Naar alt vi lægger for din fot og her.

Lat du vor bin, som inderlig og ætkelig
 Av hjertens trang med tillid og med tro
 Op til din høm henger fast, bli bønhoit,
 At lyseløken omme i fænder lo.

Da kan vi syngge glode jubelsange,
 Da kan vi ber megen sorg og nød,
 For i vorst lykke velsker Guds en Ridd,
 Som gir forløsning stor hell til vor Sød.

Min lat os be en bin, for dem, som dukker
 Og ei bin tilbe dig av hjertens trang,
 At de omme holde ut, ja vinde Seier,
 Frods alt de gjennomgaar, hods amsen lang.

Laa lysssaken flyttes ut i verden,
 Godt kjemstavnene i alle folkeslag.
 Laa den ei roterkes, men faa lov der blive.
 Til vi ser Krist i Sky fraa Sønnens Dag.

Fredsaken.

Men nu vil Satan, Slangen løfte hodel
 Som engang før, da under Kunnskaps tre,
 Og love guld og amaret og gode tider,
 Til Serh, som tiden byter for at se,

Om amaret og land, indflydelse kan vinde.
 "Nu tiden gunstiger er," saa er hans ord.
 "Dit fædrelands fordel maa du snart gripe,
 Hør hurtig til, nu vindingen er stor!"

Min Guds veltigomme ser ved forlapet,
 Og Satan bringer kun elendighet.
 Han bringer tvist og uro, som gjør skade
 Langt mere end fordel og holøhet.

57.
Derfor i dyt myt løfter aar heender,
Oplyst du i bøn saa indvrigt.
Og millioner bønner for Guds hore
Ansøge Gud: Var du os naadvisk.

At du omma kendte himl haarde halve,
Som Satan, Slangen har til dynd forledt,
Og mindehaandt gidebn, som Gud vel skapte
Din biskend, o lat dem ei gaa sig naet.

Giv du dem keerlighed til at sin gjeving
Med færdighedsblik at løse farlig tvist.
Giv du dem rette omidde til at bringe
Velsigelse til alle folk tilsiest.

Lat du dem som Guds hore paa jorden
Arbeide om et Gudsbegjæret Sind.
„Elke du din næste som sig selv.“ er tinget,
Paa soodan adfaerd omma du tegges vinn.

* Lat dem o Gud, som har din høie gjeving,
At skifte Gud blandt menneskene paa jord,
Velsignet bli, ja tusindfold velsignet,
* Var bøn, lad Guds dem, mins gædten gaa.

Gud admykket og ho i dens hjerter,
 Giv du dem aisdømm-, at de kan forstaa,
 At Gud almægtig, han er dens Støtte.
 En, Gud ei mids, kan ingen ting forstaa.

La! ikke tvilen faa omædet orud omengden,
 At alt omsonst er og blot fængespild.
 Soamangen ædel Saks blir løst i hængsel,
 Men Gud Guds Saks bløder den sine vil

La! arbeidet gaa tum hods Kamp og anie,
 Legn du din. Kraft og omædet til denne Saad,
 La! vælges omend, som stikket er at samme
 Velsign den Saad, som i dit navn er Saad.

Bøi knæ for Herren!

Naar kunne tiden rammer os herinde
 Soa denne jord saa fuld av Gud og Kvel.
 Da løfter vi vort blik op mod Guds himmel.
 Den hjælp vi mangler, derfra kommer skal.

59.
Lat hver øgen, Saa ringe han end være,
Faa være end i denne store Sæk.
Sin løn opløfte til den Herres throne.
Som styrer alt og bringer alt i lag.

God lægger tungt sin haand paa alles udpend,
Og lydsamt efter lydender slukkes ut.
God har barmhjertigheder og lat os føle,
Du endnu holder os i haand o Gud.

Støt med sin alenker hvert forsøkt vi prøver,
Om ringe end Saa dog end vilge god.
Hverandres nød at lindre, hvor det hænges,
Mens vi dem betænk, som for uret stod.

Lat os da alle se, at Gud i mæde
Vil hjælpe os, om lidligt eller sent.
Guds hjælp er hitst; naar først vi os ydmyker,
Naar vi er kommen ham på ryggen, grund.

Hvormange folkeslag er gået til grund.
Fordi de Gud forlat i synd og skam.
Hvormange folkeslag vil de styrbene,
Det end kun Gud, derfor vi frygte ham.

Et folk, som sætter Gud helt ud af tanken.
 Og undgaar nævne Gud i tale Skrift.
 Fordi ei dette staar for verdens somstol.
 For skade stor. Det virker som en gift.

Som ut sig brude, brylde, ned og øder
 Det fandt en krap, som fordem var vor skat.
 Hvor skal det ende, skal det endes glide,
 Og mas sig fælle la i sorgløs mar?

Hvor er disse stykker da, naar Læren luer,
 Hvor vender det sig hen for hjælp og faa?
 Dets egen usselhet gjør det fortvilet,
 Naar Læren for Kulturens bap staar proa

Gud fri os da fra ulven, som er grodfig
 Og kun sig efterlater goragone ben.
 Lat den ei rive bane alt, som en bygger
 Av kundskap, sannelse og seeder ren.

Le ut i verden nu, de ut med Leven.
 Sen set ei ut, som alt omhytelses skal?
 Al omunnets bevinginger nu svigter.
 Nations utferd stadig Maar for falsk.

Nu er det tid at tænke paa vor Skæbne,
 Nu haer faar vi os paa hver en Sti.
 Nu er det tid at vælge en til hene,
 Som omgælden har, os ud af faar vi.

Kun en har omgælden. Gud er alltings herre.
 Han har os skapt end al paa sinne jord.
 For Herren lyder omgælden sig og omgælden bide,
 For det kan omgælden omgælden råde og stor.

Er verden nu for stolt at omgælden omgælden,
 Saa er den vi til sin endgang.
 Gud er almægtig, han kan hjælpe os klinge,
 Kun han kan stille hele verdens sang.

Bø: Kende for ham sin Gud, bø: kende i tide,
 Begynd nu stans, Gud venter sig i liden.
 Bø: kende alverden, hver som nu omgælden lide
 Og ved til Gud saa i modsig en liden.

Prens vor lyden du, som du vor liden,
 Din egen lyden af lyden ud.
 Dens lyden har kun været os til liden,
 Vi: Satan lyden har og vi vor Gud.

Lat farun omme os til eftertanke
 Og lat den styrke os til kraftig daad,
 Med bøn til Gud, at styrke os i striden
 Mod Satan, verden og dens onde raad.

Allet itake Guds anordninger for ringen,
 I høisætt sat ei vor bøn om raad,
 Den bringer os i fare for at miste
 Velsignelser fra Gud i huset al.

Lat os ei glemme, hvad vi skylder næsten,
 Ham elste ret, som vi os elsker selv.
 Da tilgiv ham, hvad han har ondt os dyndet,
 Betal ham endt med godt. For ellers stygde.

Stig selv for Guds arde! Kan han os tilgive.
 Naar vi vor fiende ei tilgive vil?
 Gjør fienden let, at sone for sin brøde,
 Lat Kjærligheten raade god og mild.

Lat os og tænke over disse tider,
 Vi trænger til hverandre inderlig.
 Saa bydes hjælpsom haand og fælles velfærd
 Helt lagelig vil da indfinde sig.

O Gud! du maade bringe du alt i fave,
 Velbignelse stænk du til alle dem,
 Fort dig opåse ud for fælles bedste,
 At vi ei lægne os, men kængaa frem

Og dynde rørsle og liv og glæde
 Tilgavn for omange millioner hjem.
 Lad dette lykkes Herre, lad din maade
 Boony omstøde os, hjælp du os frem

Frem til et liv i gudslygt og Guds maade,
 Frem til en lykkelig Stær, den at vi kan
 Frygt for sig stole, om end aurdin farmer,
 At fast du holder os var Fuldbrænd.

Hold du os fast, at vi lægne os, omstet,
 Giv os et glimt av at din herlighed.
 Om end vi duster, for os dog at være
 Den bynde, som du lægger for os ned.

At vi hilsel kan for sang stæn dig synges,
 Din godhed ihukommende i alt.
 La alle Gomme sammen nu dig klynges
 Fæl ind til dig og av en jerdens salt.

Lat Salvet gennemskyne vore hjerter,
 Dem holdt ubesværligt friskt og sund
 Med lovsang til den Høje Gud i himlen
 Til hver en Tid med hjerter og omvendt.

Frilære og Samtidig
mennekehedsens velgjørere

Men Gud vil gerne alle til sig drage
 Og helst da alle, som har lidt og stridt
 For her at hjælpe dine søstre, brødre,
 Som er af nød, elendighed omgitt.

Blandt alle dem en Mand saa har udvælt,
 Som møder og berør på sit arbejds her,
 Der findes dem, hvem Jesus Kærs og Hime
 Giver til Kjærlighedens gunstninger.

Kan hende, nogen av dem var en edel
 Og vel udmærket kraft om en uken tro,
 Som Gud har spredt lykte over jorden
 Til mennesket i nød, hvor end de bor.

De gaar til gjerningen med kraft og gløde,
 I gjerningen de ser sin løn bli stor.
 Men Gud har endnu bedre løn at give.
 Blot de gik op fra Jhelten med hans ord.

Gud vil dem ikke slippe om han holder
 Sin almægtigs haand velsigende fra dem,
 Og naar den sidste time kommer for døden,
 Han træder for dem borte stille frem.

Naar sylen stikker ind i evigheden.
 "Er alt nu slut, giv mig et tegn, o Gud!"
 Da sender Gud sin budstik over jorden:
 "Hjælp, edes æn, hjælp ham af hængelet u!"

I hantens spænte I flakker edes sammen
 Træer for Guds trone frem om den rig løn.
 For ham der er i det at Jhelten er,
 At han hos Gud har en anden rike sin løn.

I hæl nu sylen lukker sine øjne,
 Kan ingen visket finde hos sig selv.
 Kun ure, styrt i sin søten med og støtte,
 Et syn har Gud ham se med himlens hvæl.

Han ser saa mange av de Kære venner,
 Og ti-fold fler, han ikke kjender her.
 De laa paa Kneet for Herren for at bede
 For Svileren, som de i fari ser.

Med øine fuld av Taar alle skuer
 Mot Herren og mot ham, som under gjør.
 En ydmykt Bøn i dets blik staar skuer,
 Og Adil de roper: "Gud aapn ham sin Dør."

Fil herlighedens store lys se Saler,
 Hvor han i evig fryd kan ferde sig.
 Med sine fem Salenter har han tjent sig
 Mot andre fem, lat ham om glede sig!"

Et saadant herligt Syn blev dog for meget,
 Og stykel faldt fra hans øine, han saa klart
 Gud i sin herlighet imot sig komme,
 Hans Sinde forandring stred helt og smert.

Min Gud, han sates, jeg har vært en Isape,
 Tilgivelse omig ske i samme Stund.
 Nu kan jeg rolig legge omig at sove,
 Nu kan jeg laa en Salig, salig blund!"

Hönnämission

og

Herrummission

Guðs ríkis sak blin utbröð önnur jörðin,
Og innann krot blin þá af Guð fanglunt.
Hans höfðstakans hule vil þess
Stær Guð soa nær og blin af Guð bestemt.

Hvad de har opet, hvad de end onaa lide,
Det aut kun Guð. Dog det stær for os klær,
At himlen vinter, og den ston hvite,
Den salig flok vil hilse dem soa smær,

Som durs gjerning her paa jerd er omme,
Velsignelse þa fæstir følger durs fæd.
Guð givur aldriq ongun, tofter somme,
En ríkdoms fylde følger allis onud.

Og hvert et land og hvert et folke paa jörðin,
Som elskar Guð vil gjerni gjöra sit,
Sit hudskepp, Guð forkynda paa de stöðir,
Som endonu suðskar eftir ríkis sit.

Gik i vorr folk dets hang til rike at brude
 Det rike over hele verden ut.
 Lat det i hvert duns glæde føle.
 Naar saadan offer det har bragt sin Gud.

Velsignelse vil da tilbage vende
 Til himme av saadan gave god.
 Saamange millioner sæk og bønner
 Vil gjøre godt, om hengsel forstod.

Men samtidig som Herrens bud vi lyder,
 At gjøre Gudsen kendt blandt menneske folk.
 Vi ogsaa omga blandt eget folk. Kunngjøre
 Det glade budskap, væn Herrens folk.

Forøke var lyst at tjene vor egen,
 At gjøre alt vi kan, at hjælpe dem,
 Som sig forvildet har i Syndens snar,
 At de én gang til sig kan finde hjem.

Velsam da alle dem, som saadan gerning
 Nu venter med Kjærlighet og ho.
 Velsign du gjerningen - at denmaa lykes.
 At arme Syndere faar hos dig ho.

Guds haarmindelser.

Hvad hjælper Jesu pine, død og smerte,
 Hvad hjælper Randens kraft og voldsomhet,
 Noar Synderen ei vil til Gud sig vende?
 Han døde omme, han gaar til pinens sted.

Lat det ei ske. Vi glemmer her for disse,
 Som ei vil høre, heller ikke de
 Guds herlighed, som lyser over jorden,
 Men kun sit eget usle jeg, o me!

Guds Kærlighed vil fjerne alle, alle.
 Hver Adams søn og datter er ham kjær.
 Han strækker sine arme ud at fange
 Iaa hver en Sti og vei alt fler og fler.

O! hvilket hav af omstændigheder han omme have
 Med alle dem, som ikke vil forståa.
 Han strækker sine arme ud og roper:
 Brude ommeens lid, ommeens ommeens er at se!

Lad os saa hente fraa, hvad Gud her viidner.
 De lunkne udgyr, han uder sin omund.
 Høfærdiaa staa han imot, og de som
 Gjor viden, til sin Gud, faar uro kun.

Uet dig, ja alet dig vel for arvekienden,
 Som gaar omkring og søter, hvor han kan.
 Dig lokke i sit gavn, med al sin smiger,
 Med løgn, for allid er han ut paa ran.

Den stævendigste av alle Salens Løgne,
 "At hver blir salig i sin egen tro."
 Den er saa djævelsk, den blir manges bane.
 Forladt er den, sig dermed staaer klo.

Bed om en barmhertig tro, bed til din Fader,
 Almægtens Gud, som bor i himmelen.
 Som sende os sin egen Søn at lide
 For vor syndens skyld saa smertelig.

Bed Guden Hellig komme til dit hjerte,
 At lyse op formørkede forstand,
 At du sin bibel læser med et hjerte,
 Som søker inderlig en Frelsermand.

Akt vel, du holder Herrens ord i ære,
 Thi hvad sa Herren til din lille mand?
 En søds stærkt kan til liden mytke være,
 De har Guds ord til færdom, ren og sand.

Gud sendte ilere Lazarus til jorden,
 Han givet har sit bud, sit skæbne ord,
 Hvo, som forsonner holde det i ære,
 Han af helve skal, naar han for dømmen står.

Min fras godt fræ, du hør Herrens stemme,
 All omms din modbid du lever her.
 Vil du saa gæne nu din Jesus, glemme,
 Du ham ei finder, naar din, som er, nær.

Vær et Guds barn, saolange som du lever,
 Guds øke du da kjærlyg til dig ord,
 Og naar det blik du se mod himlen haver,
 Han gir dig hist, ublignelse og frød.

Opfindelser.

Se Gud opfindelser skøn ud paa jorden
 Ved dem, han evnen gav til Saaens værk.
 De maa til nytte bli for min 'Stekken.
 At gøre livet stejnt og sundt og stærkt.

Gud skapte ud sit bud alt, hvad som findes.
 Alt skulde være mennesket til gavn.
 Som tiden strider kan han aabenbare
 Alt, eftersom han ser vor store savn.

Og stærke vidunderlige kræfter
 Vi føer at se er skjult i jordens stejns.
 I havet, luften, hele universet.
 Guds rikheds fylde er vor hjælp i nød.

Og nøden striker nu os mod Guds himmel.
 Giv arkide, giv os, giv dagligt hjælp.
 Gud, om du vil, om du er slæg kan du finde
 Et middel til at stille os vor nød.

Velsign du Dem, som ofre tid og evne
 At granske ud, hvad gavnligt for os er,
 At gjøre livet lettere at leve,
 At bringe arbejde til fler og fler.

Plaa du dem hi og lod du dem vriste,
 Giv du impulser til at finde vei,
 At oplytte sig de rikebooms kilder,
 Som de forubeh din hjælp linder ei.

Velsign dem nede at de i sine hjerter
 Dybt føle omnaa, Gud moedig til dem ser,
 At Guds velsignelse dog er det bedste
 Af alle goder, vi oplever her.

Frelsen.

Mands tanke kan ei fatte Frelsens stærke,
 Det er et under, ingen kan forstaa,
 Af han, Guds Son, fraa korsens moatte bløde.
 Sit liv der lade, for os fuldt at løse.

Men held for os, Guds eget ord det vidner,
 At det er sandt. Hans vidnesbyrd staa fast.
 Vidunderligt det lyder, om det gælder,
 At ho hans ord, om ho ham staa fast og bær.

Thi ved at gøres det, som Jesus lyder,
 Vi snart vil se, at budet er av Gud.
 En budet serimot kun om en skæbne.
 Da er det faldet og falder saerligt ud.

Ja Jesu blod, kun Jesu blod forløser
 Fra hæn en synd et onnemiste begaar.
 Hold fast den ho, at uden Jesu vunder
 Et onnemiste for dømmen ei bestaar.

Men alle omma de ha det sind, der rime,
 At de kan se sin Gud, som hellig er.
 Se sin uverdige hel til al Guds omma de,
 Og tak giøre til den Herre Iger.

Thi alle de, som himmelen skal fjerne
 Maa kunne prise Gud, som sandt forlot.
 Til folket hans, hans eiendoms paa jorden
 Der høie migter til gjenning god.

Og dette folk, det ligger Gud i hjerter,
 Han søger, hvem han i livet her,
 Han böier dens sind, sin dynd at kjende,
 Og længsel efter Gud dem da i lede.

Livet efter døden.

Spelene under forvaring.

Han gjør endmer, Saaleenae spel kan vindes,
 Til dommens dag han end arbeide vil.
 Han søger speler, hvor de end findes,
 Forvare speler stunder han om til.

Saamange millioner speler venter
 Fra Adams tid og indtil Jesu dag
 Saa fulsens evangelium at høre,
 For Fulseren sit er en hjerterøst.

De som sin synd hell angur, for ham møde
 Hvad stunder lød de her begaet har.
 Hans blod har som, skind for dem at høre,
 Til ham at elste bli da hjerter smar.

Og alle, som har levet her paa jorden
 Og aldrig hørt et ord om Jesus Krist,
 Havs spejl vandspejlet efter Jesus om himlen,
 Dem søger han og finder dem kældet.

Da Jesus kom ned til forvante steder
 Og bragte ned sit evangelium,
 Der gik en hellig lysning gennem rummet,
 Forventning stor. Skades gjorde alle stum.

Ja hedningernes mægtig store skare
 Nu folke skares, at noget forstod.
 De saa en lysers fyrste ned sig komme
 Med guddomsglans fra isse og til fot.

"Vaaten op, vaaten op!" han roper, gennem rummet,
 "Hør! Sønnen av og hör, fra himlen ned!"
 Jeg er Guds Søn, Guds Sendebud til jorden,
 At bringe eder helse hel og stor.

Gud har mig sendt at helse hver en Synder,
 Som vil endgænge, at forlæng han er,
 Og derfor skyldig mig skaf at lide,
 Om Gud ham isse hadde har saa liger.

Og hver av eder vil jeg kjærlig vise,
 Hvad Synd I har begaaet fra førsts Stund,
 At I saa klart som Dagen sa maa skue,
 At I var Syndere i Kund og grund.

Saa samme tid skal I for øiet skue,
 Hvad ullel hadde vært at gøre da,
 Saa vil det klart for eders Samta blive,
 At sumforalt I maa en Fødsel ha.

Som eder kan utfr. fra Satans Anse
 Og kunde eders længsel hen til Gud,
 At han kan omotta eder i sin himmel
 Og i et øie se jer fra rikeit ut."

Saa omatte alle shakes det liv gjentage
 I klar beskuelse av Gædernes Anse.
 Og alle saa sig selv som for Guds Domstol,
 Saa all skjelte blev i lyset lagt.

Og hver sat sind om. Gæde gænde noie,
 Og hadde hang det ovald at rope ut.
 Den, som for Gud sig i et øie vilde boie,
 Og den, som, alle gi sin Sjæl til Gud.

Og alle de, som stod mid sandets blivende,
 Og slog sig for dit lysst., om orøde bod,
 Erkyndte sig for dommen. Skyldig være,
 Paa Kæde Himmellammer: "Al min synd forlat!"

Dem lytte ham udbigennelsen nu over,
 At Aanden kunde sige, lære dem
 Alt om at kende av vor Fjelsus gjenning,
 For de i himlen fandt det rette hjem.

Og englekræm kom nu Shakes tilhønde,
 Paa alle dem at sætte Korsers tegn,
 Som saa sin nød og hadde valgt sin Fjelsus,
 Høst hvem de hadde søket saa trygt og hegen.

Shakes Aanden vinkede haa dem, som møde.
 Den heengle fraa som Herrens sendebud:
 "Se eders stjernetimen er nu inde.
 I har nu valgt Satan eller Gud!"

Og alle de, sin Fjelsus ikke valgte,
 Og ei sin usselhet erkjendte nu,
 Og som forøst keen hadde for Gud Herren,
 De gaar sin dom imøde, hvilken gru.

Mot Magelsen i dødsriket.

Men Satan faar ei lov sig ind at trænge,
Hvor syelen farvans til sin dag.
Da dømmen sættes over jordeniter,
Dem lide, føre bliver Herrens sæk.

God Herren kender alle lykkes tanker,
Og huer en almæ, som i syelen bor.
Eil sidde stund han dømmester vil lide
I gennem prøvelser til klarhet stor.

Had har en sjæl vel omv fra jordeniter?
Ei gods ei guds end ikke ubest paa
Sin anerkendelse at skule for Guds øie,
Kun karakter og hjerterets libidlog.

Og sylen føler Shaks, at Herrens øie
Den gennemskuer med et hastigt blik.
Og den staa bevidende og venten øie
Paa Herrens holdning, tale og omkomit.

Nu længselsfuldt blitene staaen mod ham
 Fra sin', som hadde ham paa garden keer.
 Han brude sine armer ud imod sin,
 Han vil saa gjerne ha sin hos sig meer.

Og andre følger med, dog ei saa fridigt,
 De følle sønigfuldt sin brude svar.
 Paa bunden av sit herte de dog elsker
 Sin Fælske og ham helt hengiven var.

Men nogen bange sjeler turde ikke
 Se hen til Jesus med frimodighed.
 Da Jesus nærmed sig og til dem talte,
 Hans stemme var alvorlig, næsten vred.

"Beleilig tid I ætser ei at løpe,
 I da som saa, det passer ei," dog.
 I morgen vil jeg helt omis til Jerodem,
 Jeg vil daavist omig bede om et slag.

Jeg har jo Jesus. Keer, det mangler ikke
 Og har jeg sagt et ord, saa staa det fast.
 Blot ikke nu i dog, det passer ikke
 I morgen skal det ske, og det omis hast!

Men aurdens glæder, holdt jer da tilbaare.
 Og Sorgen ei jer omindet om den aar.
 Som jer husevalte saa gjerne bringer,
 Og alt blev heller verre da i gjer.

Kun Gas og mundsveir var det alt tilsammen.
 Og ingen vilje stod bare eders aar.
 Thi det anan noget, maa anan for det kjæmpe.
 Her evigt liv has Guo, belønning stor.

Og hadde I saasandt hat erlig vilje.
 I skulde snart ha maektar, at den böm
 Som sendtes Heren vilde eder styrke.
 Til sidst gi eder seir ja evig löm.

Nu ingen morgendag for eder gives,
 Beleilig tid gi'r undöateler her.
 I vilde ei for himmelske kjæmpe,
 I stötte bort jer allerbeste aar.

Nu maa I færdes blandt den store skær.
 Som aldrig satte pris paa mig som aar.
 Som heg og slöv i gjennum aurdin vandue
 Helt litesglad, hvor sylen vandue her.

For, som ei passer himlens høie Saler,
 De tön ei si din Gud, som hellig er.
 De steguler sig, de taaler ingen Shaale
 Av Herrens Hellighet, de bort om aa si.

Fortvilelse saa wild og lither griper
 Om nogens hjerter, hvad har jeg dog gjort.
 Har jeg stödt bort min Fjelder kun av mangel
 Saa om tante, sa kommer straffen fork.

Har jeg forstyrrset anne himmerite?
 O nei! O nei! Det maa ei være saa!
 Forkast omig i det ganske, kun en smule,
 En smule av din naade lat omig faa!

Men Jesu Kjærlighet er uten naade:
 Maaste jeg endnu findes en som stödt
 Mod angst, sort som døden, sorg og sorule,
 Som har forsvæmt helilg lid og stödt.

Se, finder jeg en slike forvilede Synder,
 Jeg gir ham endnu Jesu, naar' den snig
 Hans hjerter blöder, hær av Syndens byrde,
 Da skal han hvile fæ i himmerite.

Engang møter alle Jesus.

Og du, som endnu ikke er bleit prøvet,
 Som endnu ikke klar for ödet saa
 Guds naades rikdom og hans store miskund,
 Ham søker jeg, og ham jeg søker naa.

For ingen siige skal, han var stengt ute,
 Anledning hadde ei om Gud bli kjendt.
 Ei dyel blir født, Guds Kalden ei for høit
 Selv efter døden, det er ei for sent.

Og Fulsenn gite da at møte alle,
 Som ei i Sagens fulde lys ham saa,
 Mens de fraa jorden hadde her sin vandring,
 Men kunde ei klart indsyte av ham faa.

Sil dyelens fulde vælger Gud den time,
 Da dyelen haardt betvinger sig angsten for,
 Om den skal bli fortaapt eller om naade
 Den skal faa set at aente rite og stor.

Og mangen en, som uten Gud har livet,
 Hvem stjebnen her har vore tung og tung.
 Som ikke kunde fatte Herrens naade,
 Ham Gud har havnet i sin Fjellers faam.

Gud har hans øine aapnet end i tide,
 Gjensnået vanstjebnen i livet var saa svær.
 Men noar han først ser klart, han ser sin Jesum,
 Som ham har frist ut av Helvets her.

Naar Fjellum kom mer en øye i aentum,
 I længsel efter ham, han så ham se.
 At han bar guddoms høiher fraa sin fande,
 At han end mer var Herrens selvede.

De, som i livet ei sin Fjellum omme,
 De møter ham nu her aldeles vist.
 Dem blir det daa til fald eller oppreisning,
 Hvordan de har imot sin Herre Krist.

Og mange strakte henderne imot ham
 Og kastet sig fraa tene, mens haam skilt
 De følte at de hangte til en Fjellum,
 Som kunde byelpe dem i Fjellens mød.

Han sendte dem et blik saa smilende og kjærligt,
 At gripe saadant blik var lysets Smil.
 En Sær fra lysets grund slog op mod himlen
 For ordene stor, som ordene var.

En Følger overflødig?

Men mange af desvære munde itale
 At de en Følger havde ondt og hart.
 Den gjenning de i livet havde udført,
 Den Noe for Sammen, ved sin egen Kraft.

Sin Synd erkjende, det var hell dem Sammen.
 Den Faldt dem aldrig ind at tænke paa.
 I hele dens Liv kun samme Sankte,
 I anden bliver stor, og store omma.

Derfor de likegyldig lot sin Følger
 Gaa videre, han kom dem itale ind.
 Og Følgeren han vidste fuldstændt at se,
 At and var spilt paa dem, naar saan't fandt sig.

Men dog, han slipper dem ei ud af dym,
 Moeske en leilighed der gives kan,
 Guds arier er saa mange, og han prøver
 Om omuligt endnu redning faa i land.

Skriflens grænser.

Og alle de, som her blev sat at granske
 Guds skæbne ord, hvor Krist er Fulst stor,
 Og ei forstod at sætte rette grænser
 Familien, eget ord og Skriflens ord.

Som ikke vilde se, at al ting fæstes
 Her paa en Fulst, som udgjød sit blod,
 Guds som tilhænge og fra himlen kommen,
 De smaa sege Mandpander, for - imot.

De saa ham myndig komme dig imøde,
 Omhalet af sin guddoms glans og kræfter,
 Og de, som havde run tænkt Levnet
 Og saa om ham, betat, dog uforsagt.

Kan den Fortærlige Skriftenne saa mæle,
 Og hvilken, bort fra migens hjerter sig,
 Som Skamfuld kaldet sig midt for hans Fødder,
 Mens ydmyk Loin, fra dens hjerter sig.

"Giv os Herre!" Lad os af din mægt,
 Skaget at den ene vi har gjort,
 Faa være med at prise Dig i himlen,
 Hvem Fader, Son, og Ganden Hellig bor.

Som vi og forlader.

Da Jesus gik forbi, da var der mange,
 Hvilke synde 'Shod for dem, og de tænkte vel,
 Sig kan jo ei tilgivelse forvente,
 Naar jeg ei selv tilgivelse har givet.

"Kom snart tilbage, du min Fjende, Gern,
 Sig mig dem alle har forladt hver sat,
 Ja hver fornermede mod mig begaaet,
 Thi du har taget brodden ganske bort.

Al jeg det ikke gjorde, omme jeg blev,
 Det voldes omig en sorg saa stor.
 Vær maadig, vær barmhjertig Herre Jesus,
 Giv omig et glimt af haab, et trostens ord.

Og Jesus hørte dens hjertes sukene,
 Han kom tilbage, tok dem i sin faam,
 Han gav dem Gud i hjertet, og i sindet,
 Og gav dem hvide øer det Lysens navn.

Den ellevte time.

Og han drog aller ud. Ved sidste time
 Han kunde kanske endnu finde en,
 Som hadde gjeemt sig bort i al sin ringhet,
 Betynges haardt av synd saa tung som sten.

Han spudde osuralt. Se her han finder
 Enn en, som leenges av det hjertes tryk,
 Enn og en angstet sjel, som megen vaaer
 Et ham at se, han selv er saan't et tryk.

Og mest for disse apoker sig hans hjerter,
 Der finder kun en gnist av tro, vilan,
 Fori han ham først i sine trygge armer,
 Han for ofte græden at slaa ud i brand.

Korsets tegn.

Og alle sine mærker har paa haanden,
 Han sætter Korsets tegn paa hver især,
 At englene dem finder, naar i vrimlen
 De søker dem, som Gud har faa't soet gør.

At de skal kunne se ham i hans himmel
 Og aise, Jesu blod har gjort dem ren.
 Og deres længsel bli. Saa stor og smertelig,
 At den kan vælte bort hver andvisselse.

Naar Guds basuner kalder dem til sammen,
 Da skal ved engles hjælp, de finde ham
 Her, til sin Fædres og sin dommes side,
 For derpaa følge ham til himlen hjem.

Verdens ende.

Den sidste tid.

De tider gaar, saa korte eller lange,
 Glet ingen vet, hvorlænge jord bestaar.
 Det staar kun skrevet: "Guds rindoms boter,
 Og ingen skapning arshet haarn faar.

Al egenmykke drimer til at synde,
 Begjærlighed og guldbrist pinder ud,
 Hvad Satan selv omgaa synes smaat at vde,
 En trods, en underdøglighed mod Gud.

Og onde gerninger fort griper om dig,
 En faldig guds frygt bliver spildt om.
 Det gælder kun dig selv at gøre mærkelig,
 Og Gud at stille helt ud af din hu.

Det synes rent som Gud ei længer vaker,
 Lar alting ske, som vakerer gru og harm,
 Som om han ikke vet, at endnu findes
 En menighed ham ho trods verdens tarm.

Antikristen.

Thi verdens ære, mægt og gods og guld
 Blir alt, som har betydning denne tid.
 Og Antikristen fødes, trives, glæder sig
 For ham et herligt liv omgives i stid.

Og han skal se, derom, i store lust er,
 Hvor er Guds onæret, om du din indbildsel.
 Det onde siner overalt og bringer
 Det gode ond. Han er so uafsluttet.

Han omgiver sig med ondt omend, som hader Jesus,
 Som hader fordrøgen at se kristens land,
 Om Jesus har det omindst at betyde,
 Da allernomindst som verdens Gudsmand.

Som onæret hader, at omindst behøver
 So andes stole end sin egen onæret,
 Som ser sin seiersgang igennem tuer,
 Med idal: "Må Gud omstolt forakt!"

Han gör sig omåttig, han blir verdens herre,
 Han som ei böier sig i stormens mure,
 Han omåtte være glad, om døden tote ham,
 Da fandt han finder ei et frelsens stød.

Og skændmord, smigermord, drap er døgens orden,
 Og borgertug og krig i hus og hjem.
 Bliv Gud's ord mærket, da er døden sikkert,
 Historien ei vel en, lid da dem.

Da samme lid var rikdom stor, bli som til
 Av enkelte, som hadde mykhet ut,
 Hvad menneskers oppfindelser frembragte,
 Helt uten tanke paa at takke Gud.

Der jord og hav og luft, alt var bli prøvet,
 Og menneskeåndens kraft sig viste stor,
 Da stor, at Gud nu var overflødig,
 Da guddomskraft i menneskeånden var.

Der hadde underlagt sig hele verden
 Og glimt var der for Herrens alvorord:
 Hvad gavner sig vel hele verdens eie,
 Naar Spelen dyngjøp har skade stor.

Guds menighet.

Ja Gud var glimt, det saa det nitelig ud til.
 Dog like slemt har jo haendt engang før.
 Gud hadde end sin menighet heri end.
 Som stod i bøn om hjælp. om! Salanstelen.

Sal din molgang si dog si skur følge.
 Gud Herren over dem holdt fast sin haand.
 De samtidig om haap. om bedre tider
 Blev endell. Kraft av Gud av Herrens hand.

Partisanen.

Simens parti blev dattet forat hadde
 De moatte vintre lønligt, om en si Lande
 En onand, stor kemiter, ja verdens størst.
 Han laver til et fauker, haap, onand.

En frate fuld var nok at lægge øde
 Hvor stor en slæd, der fandtes end paa jord.
 Og midt i nok og meend, som livet vovet,
 Var nu beredt, begjærlingen var stor.

Nu planen blev lagt hemmeligt tilrette,
 Og hver en slægt blev til døden dømt.
 Tid var og avtalt, kun et tryk paa Lemappen.
 At varde sine var ei blot for dømt.

Fugten.

Før avtalt tid om man derfor like det skul,
 At store flokke der drog fra byen bort.
 Ei kunde dem: ligkelten hængte holdes,
 Hvor ure dindes greb og overste fort.

Nu gik det alles liv, nu kun at flygte
 Fra store slæd. Og Anli-kristens flok
 Var nu blot varstet, de kom an i Sværmen.
 Det gav de flygtende end mere et sjok.

Endnu voldsom skrek; Forhættel jammer,
 Enhver gav sig paa flugt foruden Hans.
 De stærke hængte Lem brudt og voldsomt,
 De svæke blev trædt ind foruden Sans.

For midgætt, hjælpsomhed var ingen tanke.
 Kun flugt, at komme hurtigst mulig borte.
 Stærke greb alle, voldsom skrek for døden.
 Forvilede stod omgætt Dyr og Folk.

Sanisken havde grebet alle, alle.
 Og den omgætt skrydte avshed,
 Mens ingen havde Tid at give sig paa
 At Sol og Måne var en gæst at se.

God havde grebet far omgætt volds,
 Og Sol og Måne steg op i hans haand.
 Hvad var et menneske, om det om turde
 Staa op mod Gud som for omgætt spot og haan?

Nei angst saa Lemgætt belot dem alle,
 Mens omgætt la sig over hver en ting.
 Og famlende de endnu steg over Lemgætt,
 Forvilede, forblinde og ræddt i ring.

Dommens dag.

Jesu Komme

Men Se! Et glimt, et valdigt lys i østen.
 Det er Guds Søn, som kommer til vor jord.
 Hans glans er smæltelig. Størn av tusen Soler,
 Han vækker op, om valdig guddoms ard.

"Gud taaler ikke længre eders omstøtelse.
 Og heimen den er min; Saa er hans ord.
 Nu Dommens dag er kommen over verden,
 Nu kom til dom, hvert menneske faa jord!"

Jeg Herre er og heimen den er Herrens.
 Og som for jorden sætter jeg i dag.
 Se! Altav Kraft jeg har sat Sol og maane,
 Alle har sin gjerning gjort til Guds behag!"

Da man saa op, man skimted Sol og Maane,
 Saa den forandring, som var sket midt dem,
 Thi legges glans, den var nu helt forvunden.
 Den var helt borte, kom ei mer igjen.

Et mulm en Rost sid ruget over jorden,
 Et lyn slog midt saa skarpt, saa brast, saa brast,
 Og Lyset tegnede i himmelhøgen.
 Guds vilje, for midt ildskrift- var der sat:

"Fred Lum. Al som lever ommele paa jorden,
 Fra Adams tid og indtil denne Dag.
 Tag midt sin Troskapsboks en sin i orden,
 Da tryk dig ned i Herrens velbehag!"

Og alle stirrede de op, mod Skyen,
 Forstod omid et, hvad under var at se.
 Thi samme under her, som fordem stode
 Saa selve fainstedsag, nu Gud var stee.

Enhver især, thi sprog det kom ei an paa,
 Nu læste det paa Himmels eget sprog.
 Og alle, som ei dogen skrift kan tyde.
 De fælte dhakes betydningen de og.

Oa omulmet Svandt, kom herligt dyt, tilskue
 For huer en Sjæl, som har sin Fuldre Kyer.
 Thi se! På himlens høide kom. Lige for die
 I fanats fældt tog var Fulsens engleker.

Og alle saa sin Fuldre som sin Sommer,
 Saa Stigen høit hans sommersol blev anbragt,
 Og legioner engler aus hans side
 For høiet glansin av hans guddoms maet

O! hvilken majestet! O! hvilken høihed!
 Alt andet blikner mot et saadant Lyg.
 Guds Søn her fremtræder som alverdens Sommer,
 Hans ansigt skinner som et vældigt Lyg.

Og herligt himmelsk Lyg, som overhaaler
 Og quæmmer bænger all i sinne stund
 Udgaa fra Sommeren, Guds Søn enbaarne,
 Et lydsrop fra alle Gnomens mund.

De friske Fluer for hans store maade,
 De saa hans glans udsunderlig og Stjern,
 Hans guddoms herlighed i al sin veld,
 Mens hjerter høiet sig i ydmykt bøn.

Men som et jorddyer somstidum lyder
 Og baur sig som svær i heftigt slag
 Gjennem mange saa forvillte lytter,
 Og fylder dem med gru for dømmens dag.

Datum lødnu, dømmens dager i inde,
 Hver tænke maa, at Guds udfærdighed
 Nu gennemfærd skal i al sin slæng her
 Hvor ei Guds store maade regnes med.

Og alt saa jød sin endgang i møde
 Gaar nu som rædsom hæd, som ingen kan
 Begribe eller fatte, omens en rædsel
 Grep alle folk paa havet og paa Land.

Enhver blev ensom i den store arimond,
 Enhver blev nødt at tænke kun paa sig.
 Et middel sig til andre at middele
 Det lattes nu, det blev kun Gud og mig.

Dybt blev greb hvert menneske paa jorden,
 Nu laar jeg for min Gud med at min spænd.
 Har jeg min regnskabsbok i rette orden,
 Kan jeg mig klare her med kraft og lynd?

Hvem kan sig kende, hvem har all i orden?
 Os alle fattis jo saa mange og store!
 Men er det dette alting kommen an paa?
 Det gælder om, hvad Gud har for os gjort!

Da lysner mange et ansigt og de føler
 Sig undelig taknemmelig og glad.
 De kaster sig paa knæ, midt i det udbrud:
 "Min Jesu Kristi blod paa Golgatha."

Du der har sonet hærdt for vore synder,
 Vor brødt har du deris hellt betalt.
 Din fud du deris sentse i vor herke,
 Til naaden din vor sjæl var anbefalt!"

Og Jesus verdens dommen tote til orde:
 "Du jord, du som et løben bud diget,
 At jeg kan alle se, av alle dees,
 Alverden se sin dommen og sin Gud!"

Saa talte han, og alle himlens engle
 Sang lovsang Algom og prisede sin Gud
 For al hans herlighed, hans mægt og dæ,
 For al den gjerning der, han førte ud

Der blev et brak, saa veldigt brak, som aldrig
 Var bleuen hørt, saalænge jord bestod.
 Og jorden brødes udsaa flat som laken,
 Alt vand sank ned og hør den efterlod.

Og jorden styrted og vred sig som i vænde,
 Og hver vulkan udspreet røge og ild.
 Orkaner raste over hele jorden,
 Og alle gæret blev af rædsel rild.

Og ild forbrænte alt, som kunde brænde,
 Og alting bygget op om styrtet ned.
 Og alt for kaldet rikdom blev værdiløst,
 Al jordens frugt ei længer varke end.

Og bjerge sank og havsypa op sig hæved,
 Til flække flat forvandedes jorden om.
 End ikke orindste skul om længer levnes,
 For dømmen staa hver synden om omgrev.

Nu Jesus lod om veldig Jorden stemme:
 "Væken op, hør syel, hør him til dom i dag,
 Hver omvundne, som hver har seet jorden,
 Enhver i dag forsvan skal sin sæk."

Og mængden myldret Lum af jorden, haver,
 Fordelt sig utruen jordens Kreds,
 Paa hen smat som manen paa sommersædet
 Med angst og hæven, jammen allesteds.

Og ikke alle kom midt sorgfyldt herte,
 De havde smaltet Liden af Guds haand,
 De havde længtet efter denne Slundin,
 De elskede Gud Fader, Søn og Gand.

Og Jesus bød, og englene sig skyndte
 Med til de Sjæle, som alt omkøst var
 Med Røst fra franden, og som vidt længsel,
 At komme hjem til Gud som Igare Far.

Og Strales blev læstet ainger, somuske hvile
 Paa Skuldrene paa en og hver især.
 Og Skær fløi op til den høie side
 Av Jesus, som omme all fler og fler.

Og englene nu søkte vel og længe,
 End ikke mindste Gyl blev da forglumt,
 Og alle kan sin sommus aasyn. Skue,
 Thi Sindene var rne, himmelshunt.

Nu Jotken adskillt var, til høine homme,
 Til' austru de, som itene hadde lyst,
 At gjøre Herrens ægte til sin egen,
 Og som for Guds sake avest ei en Syst.

Jesus lignelser.

Nu sammen soo en, som ai aul kjender,
 Han tote ham fat, det var den rike mand,
 Som ubelegommet Lazarus lot ligge
 Foruten hjelp i ussel ussel stand.

"Du skulde lat ham mer ind til dit hjerte,
 Velsigelsse du aulde koster da,
 Han gjulde somat ha leet sig Gud at elke,
 Og bedre enn, du kunde aldrig ha.

Men du kun lantse haa at myte livet,
 Din rikdom over dit himmelsk fæd jord.
 Tilgrunde jorden gaar, du gaar til grimen,
 Mens Lazarus hos mig i himlen bor!"

Og Jesus bød en anden Lære at høre.
 Og er den Lære ubarmhjertig vær.
 Ti tusinde Taler er du skyld dig
 Foruden anden gjæld, du ogsaa har.

Betal din gjæld, du slippes ikke uden.
 Det sigt bebudet er alt langt tilforn.
 At du saa haardt omkøbt næsten kunde være.
 Det i det Ligt skal bli saa kvast en torn.

I alle eders Levedage var jeg
 Has eder om Guds ord og da i Seer
 I hørte Guds Formaninger og bud som,
 At elste næsten som sin Broder Leger.

Men I set at det ei, I var forblindet.
 I elsket penge, mammom var jeres Gud.
 Se derfor kan I ei til himlen følge.
 Guds Folk, Guds eiendoms jeg har valgt ud.

Hi dette Folk om eiendoms det tænke
 Ei paa dig selv, at leve høit, min. haa.
 Hvad vilde Jesus gøre for her at Lunde,
 For her at hjælpe en av dine Lomaa.

Bøn om naade.

Da mange angir sig i sin barm og ropke:
"Mim Gud, min Gud! en Synder stor jeg er.
Jeg er forladt! Na Synden haardt erig byttes.
Jeg ber, at du i naade til mig ser."

Mim ogsaa andre angide sin bröde,
De om forsvilek soe, hvon det bar hin.
Den stotte böide sig dybt omot jorden.
Den londe om forbandide sin synd.

Jeg skal betale alt, hvad jeg er skyldig.
Si tusinde salenter eller mer.
Vær naadig, gir mig tid, sa du om aunk,
Soa mine kene jeg skyldende sig ber.

Vrede over Guds Styre.

Dog nogen sig betænkte nu og raste:
 "Du Gud er ubarmhertighedens Gud,
 Du skulde ei ha skapt os som vi er!"
 Forbandelse og spot lod! Ha dem ut.

Da strækes sig dømmen imod dem vandre,
 Han lod, og alt blev stille ved hans ord.
 Hans afsiktskraft blev stærke og en diem
 Strækes gennem universet smæktelig får.

Gud skapte minnstet om høje tanker
 Om helig Gumbid for sit barn, saa tyent.
 Han sætter ham i stand at ane riker,
 Naar først at kjæmpe tappert han har lært.

Gud ogsaa jer gav evnen til at kjæmpe,
 Gud gav jer advarsel i my og me.
 Gud søtke stadig aapne eders øine,
 At altid I Guds god hel kunde se.

107
Min I ei Gympen vilde for Guds rike,
Og uden Kamp kan ingen Verden naa.
Og Guds advarsel lot I altid haant om,
Og I lot Satan eders hjerter faa.

Har jeg ei kaldt paa eder alle tider,
I vilde ikke høre paa mit ord.
Tag om jer Straf for al jer Store ondskab,
Her færdig Sammen er, jer Synder saa stor.

Forbønner for de fortabte.

Min Jesus, Stuenge bliv forandret hvedt,
Da han saa dem til Skæden Rummen fuld.
Som bøende, forventningsfuld betrakter
Sin Sammen, som de bad, som var hvedt.

Nu samlet sig Altsammen i en Skare
Det Guds utvalgte Folk og ydmyke Bad:
"Vær du dem nådig, lindre deres Smerte,
O Gud, om din Gud, da gjorde du os glad!"

Du lover har al' tinn av hver loar.
 Noar vi har dig i himlen samlet er
 Vi har en Her, som os ei kunde følge
 I himlen. End, o du ham-maadig ver!

Alt efter gammel lov: For øie øie
 Og hånd for hånd, som fardum staver staar.
 Kan din ufærdighed tilstede dette,
 I sandhed vi saa stor en glæde faar.

Lat dem hver synd, hvormed de næsten kræntes,
 For føle smert den samme vægt som den,
 De selv den næste krænte hadde viller,
 Og saadan drappen ramme dem igjen.

Du Herre kjender jo godt dens huse,
 Hvad onde tanker dette huset har.
 Hvad onde ord og gjerninger med smerte
 Saa regnskapsbladet du opføre lar.

Noar alle disse millioner synder
 Har modtaget bøtes i et sorgfuldt sind.
 Og tiden lange gaar hen i længsel,
 Kom du da til dem, kom end troelsen din.

Vi aut, der er et evigt Sælg befejst
 I mellem Lazarus og rike Ermand.
 En evig Sjæl, om den end omges længe,
 Kan ikke dø, er nødt at holde Stand.

Hvor skal den fare hen? Til himlen ikke.
 Et Sælg befejst er av Herren sat.
 Med Sjæl udsædlig som Algebruhimen
 Lebsindig har forsmet, Kun dødtigt fat.

Kan bod og angur ei sig gaa til hende?
 En alt forgyvet, hvad end du di gjør?
 Det gamle kalamitet som om øie
 Om sand, mon trost di herav vent for?

Mens endnu tid, gjør dens hende gysmyt,
 At di saa gjerme hien Herrens bød,
 At di da angur alle sine synder
 Og ber om smuler i fra Herrens bød.

Vær du den naadig Gud vor Fader Her,
 Vær naadig Krist, du alle synderes aar.
 Vær naadig Oand, du Helge, vor trost
 Du lod på livets vei, den naade send.

Ja om du kan, du lindre dens Smerte,
 Tilidst gi Gud i Hjertet, so i Sind,
 Naar engang de faar somer sine dynder,
 Om det er muligt? Her er naaden Din.

Og alle englene gav Shaks tilgunde,
 De havde smidte mod den Slægt som faldt.
 De soa smat Soommen, Soen sat fraa Moorn,
 Og smidte Mod i dens aasyn. smalt.

* Du Gud er hellig, hellig, hellig, hellig,
 Al Smid omna bort, Langt bort fra Dig fly,
 Men dynderne vi her Dig var naadig,
 Om du dog engang kunde gi dem fly.

Er altid og for evig lid befaaler
 Et Svælg mellem Himlen og det Sted,
 Hvor Dynderne skal come al sin Lødder,
 Soa Moa dem bi og Lær dem ydmykhed.

Al engang kan o Gud den lid opvinde,
 De som har for al sin dynd soa stor,
 Gi du dem Gud og naade til at bede
 Mod ydmykhet hjerte og smid Spil, somi stor.

At naadens rike dom er saa stor og smækkig,
 At engang soner i fra Herrens bord
 Faar uidentevæge dens spel og gyde
 I dens hjerter haap om lindring stor.

Og du har lovet tinn av hver taar
 Som sine elskede i himlen maa
 For sine kjere, som fra jord udgyde,
 For dem, som i sja kunde himlen maa.

Og sommen Gud som vor broder Kjere,
 Han syntes saa saar i hjerter grund.
 "Retfærdighed og naad, du farne,
 Gjør Fader dit i samme alvorstund."

Retfærdighed er stor, men naaden storr,
 Og sommes forbøn shæles til hjerter gaar.
 Guds hjerter, det er dmt og alt saa gerne
 For læge menneskenes hjerterdar!"

Lynd mot Aanden Hellig

Da riiste sig en flok mod aende blikke,
 De turde ei se Gud, de halet ham,
 De hadde ham formentet her i Linné,
 Ham nu at bylde var den Aldre stem.

Og Antikristen selvsagt han var fører,
 Han førte nu som før, det store ord,
 Og han forbandt Gud, ja han utvælte,
 At Gud kun ringe var, mens han var stor.

Hvor store ting har jeg i gjort paa jorden,
 Og Gud, han smaa lade alting ske,
 Det er bevis nok, at jeg er den store,
 En andet sagt, ja smaa jo alle le."

Da riiste sammen sig i sit løse,
 Hans øine lynte og hans blik blev aend.
 Han saa paa Antikristen og han smelte,
 "Din latter og din spot er aendst slet."

Fra nu ei ligger min kun Lyl og angstrop-
 Skal utgaa av din. omund, naar du ret snart
 Skal tjene ham, du trodde var din slave.
 Mind omme ord, ho aldrig du bli. spart.

Vilt bort, langt bort, forki al verdens Klod.
 Du der skal lentes, ses du sitter, last.
 Du der skal mærket med de største Primer.
 Mot omme du for altid ut har rast! "

Og Salan var tilstede, hadde skjult sig.
 Længst mulig bort, dog han vilde se.
 Og med ham var hans engler og de ventet
 Paa Sønnens utfald, hvad det maatte ske.

Men somnornun, som vidste han var onerud,
 Befalte Salan byende bestemt:
 "Nu skal du hurtig sage om dig disse,
 De synder har mod Aanden grufødt stemt.

Sag om dig alle, som endnu vil hodes,
 Som Herrens mapstet forhoane tør,
 Som hater Gud og mig og Aanden Hellig.
 Til May de falde skal i sine Klør.

Tilslammen skal I lide grumme kvaler,
 Først da I vel forstaa, hvad en herode
 Til skap for eders høvmot, O I saane!
 Vi! Liges spor en hvile en tilskost!"

Saa lod Guds bud, som skulde, maatte følges,
 Nu Satan vidste selv, hans magt var brudt.
 Hans urede sig omot Antikristen vendte,
 Mot en han maatte rase krapligt ut.

Der blev et røre, Antikristen ræde,
 Hans følge ridte sig med skarp protest,
 Mens Satan og hans onde skær gys dem,
 For dem var dette just en herlig fest.

Nu er de fanget, Lunde bort ei slippe,
 For Satan lærer de omok ei saa let.
 Giv ham en finger, han tar hele kroppen;
 Det er ei første gang, om det har se't.

Og spælen følger med, o hvilken levende,
 Uddødeligt spel til helvedes kval.
 Og ingen redning er nu lenger mulig,
 De er fortabt, og evigt duns Lald.

Fortvilelse og trods tok ankeren fra dem,
 Nu dens idial omis er blev kruset
 Til usselt døv, som veies bort av vinden.
 Foruten spor, ei findes mer endust.

Og galden koker aildt, omens gyltig edder
 Mot Herrens anapest og slynges ut,
 Og rikel, makten, en frækt besudles
 Med spot og haansid omot sin Herre Gud.

De hadde tænkt, vi holder os til jorden,
 Der er vor himmelrik, der er saa godt.
 Forbent om angre, de ei vilde høre
 Paa Gædens værel hadde lit og haat.

Den væste synd er Gæden at fornærme,
 Guds hellige og rene Aand, som Gud
 Lar virke paa vor hjerke og er rede,
 Til straks at henge onde tanker ut.

Noar Gæden da har mærkelig vis har virket
 Paa hjerlets indvirk og varet ad,
 Men spilen søker lidenskaber har sin onde
 Til kamp om Gud i ubesindigt hat

Den spel fortaert da er; bliu Satans bytte.
 Thi Gynst begaet er omst. Hellig Gavn.
 Ei nogen kan sig da forsvartig bytte.
 Hans spel bliu lænter fast: Satans beand.

Satan viser sig som Satan.

Og under al protest og hyl og banden.
 Mens Satan hurtig overmaer har faa't.
 De saa omst reddet, si var Satans slaver.
 Nu først de tegnde Satans lænter goet.

Da under sommern sig vel omst Satan:
 "Du ligomst far, du elykte har bragt
 Althvile under, men saa skal du
 For evigt nu i lænter blive tagt.

I Helvede er plads for dig og dine.
 Der skal I Læ, hvod vel I har forpint
 En evig pine omst al helveds plager.
 Og ingen skænsel. Nu forbrint, for sint.

Forbandet vær I. Gud har I nodset
 All ha den ti's Guds vær I forlat.
 Forbandet vær I i eders jammer.
 Som ei Guds mapstet og omst forstod!"

Og bilke angers laar der skal vinde
 Og stadig veksle mid et djævelsk hat.
 Hat til jer selv, til Gud, til Salans herlighed,
 Glendighed i evig Sorgens nat.

Hvad hjælper angur nu, hvad hjælper nødron?
 Barmhertigheds dage er forbi:
 Det Lærdighed og Skat er nu for, haanden
 For, Gud er Gud, det vil han altid bli.

Og Salan, han er Salan til det sidste,
 Høge en. latter, fude av gru og hat.
 Selv 'Antikristen' bleknet, for han felle,
 Ham kan jeg ikke møde, om jeg god.

Et hastigt opbrud, Salan samlet sine
 De langne bundne omgætte følge om.
 De for igennem luften, som en, skipe
 Fort tusindfold som, bym for de ævtes

Langt uden for de afbruste av Kloder,
 Lige langt, at aldrig mer de skal kan,
 Sig selv indbyrdes skal de farne pløge,
 I evighed av Gud om lyst i kan.

Mistet Dyr Milhst. Tunge alvors tanker
 Betok dem i alle. Adams Slægt saa end.
 Guds omagestet. Mod om dem klar for sie,
 Hans storhet, utferd og hans hellighet.

Da jorden likesom løfted sig befielt.
 En jubel før igjennem al natur.
 Et øst var råddet av, den hel Skapning
 Var som en fugl, frid ud av fangebur.

De fortabtes børn.

Thum sat igjens de bange solkustkarr,
 Som aldrig havde vært til hovmøds fald.
 De følte sig beklumt og tunge saar,
 Nu væltet deres kind i rødsels sal.

De kasted sig paa knæ, bad Gud om naade,
 At Shaffins øphør omkomme engang stee!
 For de midt jorden svandt til flumns egne,
 De bølgefaldt helgenstkarne for dem se.

At Gud forkomte vilde Smertens Sager,
 Som de imødesaa midt omgen gru.
 Gi dem et glimt av haap om bedre tider
 Og om hustrøvelde i Sorgen nu.

Mens da de lullede, som blod om der bin sammen.
 Shakes saa paa ham, og hurtig fattede ond.
 Med ham de skulde væn evigt sammen.
 Et væld av tale i deres øine stod.

Med bøn til Gud far alle dem, som ikke
Fik følge om til salighet og fred,
De saa dem svinde bort, mens de bad Jesus
At lægge alt for Herrens føtter ned.

At Jesus av sin store rike maade
Gi maatte dem forglemme i sin nød,
At han evindelig en bøn om aar beere
Frem for dem far av hjerter, lude glød.

Da Jesus saa, at alle dyrt var gaaet,
Og som om hverken herligt var fædteagt,
Han længtet efter Barden for at skytes
Og bringe sin trost av Barden maet.

Min Fader, du, som bor i høie himmel,
Se ud føit er omil hver som kommer her.
Send blot ned din Aand os ondtelig skyte
Til bletsod for al bekymping søver.

Seiersglæden.

Guds Hellig Aand kom. Straks, og alles hyerter
 Blev fyldt' af Salighet ved tanken om,
 Småt at se Gud i herlighedens himmel,
 Hvor han' omid længsel dem imøde kom.

Og Seiersglæden fyldte alles hyerter,
 Mens nu de følte sig som baaret hen
 Høst over jorden og til himlens glæder
 Op til en Salighet saa stjern og ren.

At synges Gud en lovsang fyldte alle.
 Og hyerterne sig aavnede' omid bæk
 For frelsten, som var underfarede alle,
 Som her var samlet om Guds Fod i dag.

Og alles røst nu lød saa herligt sammen.
 Og alles sprog var bleven nu til et.
 Ja alle stemmer lød saa rime stjernemur,
 De var som englestemmer herligt blit.

Ja, Seiligt nu i stemme høilidsangen
 For alle dem, som hadde lid og smerte.
 Den lydd alle, som var her tilsammen,
 Mens stemningen saa himmelste rum var ble.

De fulstes forsang.

Høilovet være du Gud Fader, Skaper!
 Du skapte os og gav os liv og spel,
 Som længtet inderlig til fødselsheimen,
 Kun der du kunde være evig sel.

I verden kunde ei vor længsel stilles,
 Vi søkte høien, vi søkte Dig.
 Vi bæmte hem av tak saa inderligen,
 Hav tak du vilde om oss ogsaa enig

Mim Fæller være lover, satser, prisel.
 Du ofret har for os dit dyre blod.
 Det blod, som ene kunde spilen waake
 Og give kraft til synd at staa imot.

Vi sig Ikkeden, lat os altid mindes,
 At du paa jord gik rundt og gjorde vel,
 Lat dinne tanker hell at gjennebringe,
 Du opet alt, du spærre sig selv.

Dit eget legeme lot du konfæsttes
 Av os, den hele faldne menighed.
 For os at trulsi og for os at stante
 Guld Salighet om os i herlighed.

Og fariset vser Gaudin. Hellig, Hellig,
 Som Gud du endte os paa jorden dag.
 Du leder den skrift, som alle legeme
 For Kristendommens fremgangs store sakk.

En evig sakk ha alle fromme hjerter,
 Som folke Gaudins skape, naar brodet falder,
 Som sig til følgesvend igennem livet
 Med tillid og forhiethning hadde valgt.

Freenig Gud, høilovet og tilbedet,
 Vi alt takken sig paa vor send
 I evighet vi alt sig love farise,
 Vidunderligt i herlighet sig se.

Avsked fra jorden.

Nu Jesus sommern tok saa tilende:
 "O so og maame, jare kun rest igjen,
 Men Faderen skaar ride mid my Gelig.
 Saa fuldsendt herligheden vi faar hen.

Se nu vi Snager, løfter edes vinger,
 Se englene skaar følge mid os glad.
 Se sydes dig at se os alle byemme
 Has Faderen i herlig helles stød.

Der skal I alle bli Guds engler like,
 Som Herrens Sandhed I Snager ut,
 Ser at Guds bud blir adlydt alle steder,
 For saa med englene lovprise Gud!"

Min englene vil ogsaa Herren prise
 Og alle lytte glad til dens sang.
 Som søligt lyder høit i himmelsrummer
 Som aldrig for med herlig himmelsklang.

Englenes lovsang

Mel. Et barn er født: Bethlehem.

Gud Fader, Søn og Helligaand ::
 Fast knyttet ind et evigt bånd.
 Hall. hall.

Et fuldslog og en vilje ren ::
 En lyerlighed til omvendt.
 Hall. hall.

Dog hver for sig sin gerning har ::
 Paa Adams slag den sigte har.
 Hall. hall.

Gud Fader, du lot Adam faa ::
 Guds billede skönt at ligne paa.
 Hall. hall.

Som herligt av al skapning god ::
 Den første mand og kvinde stod.
 Hall. hall.

Guds Jom du kom til jorden ned ::
 At lide smag i dens Sked.
 Hall. hall.

Nu samler du dit folk saa teer ::
 Dit eiendoms har du erklært.
 Hall. hall.

O! Helligaand du trostemand ::
 Om bedre oven ei findes kan.
 Hall. hall.

Og alle de, som har sig teer ::
 Er samlet her og satig er.
 Hall. hall.

Dit udvalgt folk nu hell er hi ::
 For Satans hæsther, tyranni.
 Hall. hall.

For Satan er ei himlen sked ::
 Han er til Juleds styret ned.
 O! ve! O! ve! O! ve! O! ve!

Før vi nu ham faa soget et ord ::
 Lad ham det höre, der han bor.
 O! ve! O! ve! O! ve! O! ve!

Lögnens fader.

Mel.: Tænk naar engang.

Du Satan, tænkt engang du var
 Var her! Nu er du ei!
 For du en løgn, den første ja,
 Har sagt om Gud og dig!::

At du var som Guds likemand.
 Ja større du end ham.
 Din løgn blev ogsaa da istand,
 At bringe skade, skam::

Til alle dem du har, o ve!
 Forledt omis faldte ad
 Blandt engler og blandt mennestier,
 Først omis din løgn saa stor::

Vi derfor nu kun avsky har
 For al din løgn, saa sort.
 Flygt ud af her, sindet snart
 Gaa langt, saa langt, langt bort::

At tanken ei kan række sig,
 Ja helt fra sig bli fri!
 "Quod spero!" Du søkker om mig!"
 Vil Gud var bøn skal bli. ::

Har tak! O Gud! Følelse du lot
 Os hille skam ren,
 Som hvædet er i Lamornes blod,
 Nu uten plet og men! ::

Englenes hilson.

Mel: Et barn er født.

O! men skolem syng høit i stey ::
 For Gud meenig lytt sig ly.
 Hall. Hall.

Han styrer sig og gjør sig glad ::
 Lykkelig blir du i hansaad
 Hall. hall.

En fryd saa stor, vidunderlig ::
 Der ventu sig i Himmelske.
 Hall. hall.

Guds gjerning du utføre skal ::
 Det er et helligt, herligt kald.
 Hall. hall.

Vidunderligt, høit over all ::
 I ingens lod har jord sin falde-
 Hall. hall.

Som himlen høit er over jord ::
 Din gjerning du skal vord stor.
 Hall. hall.

Guds alomkts kraft du skal skal ::
 Og vilta i hans gjerning at.
 Hall. hall.

Du sin salent foroblet har ::
 Gak ind til gleden underbar.
 Hall. hall.

Hvad gøymtes du omst great har soa't ::
 I herlighed god mest har faa't
 Hall. hall.

Et liv soa høit, soa stönt og runt ::
 Dig er kendt og vel dig munt
 Hall. hall.

Thi du har stridt den gode staid ::
 Dig aenter nu en salig tid,
 Hall. hall.

Med dig vi engler holder fest ::
 Som dig vi og er Herrens gæst.
 Hall. hall.

Til evig tid vor lovsang skal ::
 Bli hørt i Himlens høie sal.
 Hall. hall.

De hvide flok skal synges om ::
 Om Herrens store herlighed.
 Hall. hall.

En lyer ommeaste bekymring gav ::
 Gud lyerlig tømme. tømme av.
 Hall. hall.

Gud ommeund har omme alle dem ::
 Som ei har mæker komme hjem
 Hall. hall.

Guds godhet stor skal priset sin ::
 O Fæder, Føn og Aand saa lyer.
 Hall. hall.

Ommæ væn som og lov og jær ::
 For Salighet i Paradis.
 Hall. hall.

Hosanna! O omme saa glad ::
 Som er omme samlet i Guds stød.
 Hall. hall.

Amen, amen sa i Guds navn,
 Os alle Fæder sag i navn.
 Hall. hall.

Himmelarten

Togt mod himlen
 Mennekehimmelen
 Englekarer med Jesus Krist
 Drevner om og hjemmer
 Der ldi i nølemødet
 Helt hos Gud Fader Kyer tilbidsst.

Hjernerne rene
 For de og spene
 Almædernes Gud i helligket,
 Hør hans stemme
 Allid forstemme
 Salighed's fylde og herlighed.

Englernes sanger
 Hjernerne sanger
 Himlen sig åpner, og foer de
 Al Guds Kærlighed
 Gud i herlighed
 Allden om og spener her.

For Herren Zebaoth.

Høiløvet i evighet.
 Amen.

Past Scriptum.

Hav tak min Gud, du gav mig and
 Iaa simple de end være
 De tanker, som i hjertet bar
 Frembar til din ære.

Hav tak, at du har lat mig se
 Din naades sol at skinne
 Med guddoms kraft at synden
 Du søker altid finde.

At du end ikke mindste spel
 Til evig dorn vil skrive,
 Fjerner din naades rike veld
 For ham du har faa't nævne.

O Salig er da hver en, spel
 Hvor i hjerte and sig hænger,
 Som du saa inderligen vil
 At han en Fulber hænger.

Kapelsen

E. L. Slyn

og

En troesbekyendelse

1931.

1834

William H. Hall

1834

William H. Hall

I Herdriommene blandet sig omid fromme tanker,
 Mens jeg svelte med de støjende ting.
 Og der blev som kastet ud et blødt anker.
 Gaa om min tanker ei gite rundt i ring.

Fortæl, fortæl du mig blot, for om min øine
 Var at stæve, hvor jeg ind saa hen.
 Da jeg syntes med min fot sig noget høime
 Og utvilde, til en omusling frem.

Og det blev mig sagt som af en himmelsk Stemme:
 "Kun en drøm, en evigheds drøm
 Vil sig aabenbar, og du vil forminne
 Et stort under. Se om til dig søm.

Al af omuslingen om troede himlens heme,
 Vindens skærme. Under er hans oravn.
 Sengdelig jeg stæve, skulde jeg om være
 Faldet af en drøm, mig ei det gavm?

Som en Konge, stærk og kraftig som han troede
 Alen dog at være Kongerind.
 Mød i intet hverdagsdragt, som om han mødte
 Først arbejde, for han stod som Gud.

Skøn han stod der, brede skuldre, midtels høide,
 Med et fræg av stor beslutsomhet.
 Fasthet, Styrke, som en mand du kunde bote
 Alt han vilde med sin mægtig ord.

Mens hans ansigt lyske om en hellig flamme
 I de skønne træk av nordiske drag.
 Da en mildhet skaalet dult om det samme,
 Som en klar og herlig sommerdag.

Og jeg følte omig saa liten og saa ringe,
 Helt betatt av dyrets hellighet.
 Almarets Qvæ og bundens Skapen maatte bringe
 Hjertet at forstumme, knuges om.

Heru! Hvorfor lar du omig saa ringe skee
 Dette under, jeg kan ei forstaa.
 Faaler jeg at omotta orner av visdoms lue
 Og ei under væksten syntes anaa.

Gerne vil jeg Herrens lov og pris fortlynde,
 Naar det sken i al enfoldighet.
 Gjesse gaader, da kan jeg omig let forlynde,
 Og det girer isere hjertet frid.

Hvem roede, for han er jo verdens kilder,
 Lat mig tænke til det er hans tid.
 En gang foar jeg de, at dine roer var milde.
 Naar jeg tænkte dig i al min tid.

(Du er min Søn.
jeg har født dig idag.
Salme 2, 7.)

Ingen tid, intet rum, ingen afstand,
intet lys, ingen lyd, ingen rost.
Intet. Fortæl

Jeg hørte en seelsom Stemme:
"Hun er død, en evigheds død!"

Ud af omuslingen slug Gud Herren, tidens
hene, Almagts og Seerligheds Gud.
og Gud da:
Min Søn!

Og jeg saa en tre aar gammel gut liggende ved
 hans fødder, og Gud Fader tok ham op til sit
 bryst. Da var Sønnen bleven en voksen mand.
 Og Gud Fader kysser ham dnn og sa:
Den samme Aand. Guds hellige Aand former os!

Og Guds Hellige Aand
 stod hos dem, og de stod sammen, i en hel klynge.
 De skuede hverandre trofast og kjærligt ind i øinene
 og sa:

Vi er et, en tanke og en sjel.
Kjærligheten, det største av alt
og trofastheten, som ikke kan svigle
binder os sammen evindeligt.

Gud Fader:
Jeg skaper tiden!
Nu sætter jeg tiden i gang og lar tiden gaa rulle
indtil evig tid!

Jeg er tidens herre!
En dag er for mig som tusen ja millioner aar.
Jeg er alltings skaper!

Naar jeg ruller ut min haand og min-
skapervilje blir til ord, saa skapes alt!

Almæktigheten og visdommen

tilhører mig

Gud Herren!

Siger jeg: Blev! Soa staa det der.

Siger jeg: Alting ordne sig efter min vilje
eller min altsdom. og min. almagt.

Soa sker ogsaa dette,
alt til den Tid, som jeg bestemmer.

Mit navn er Under!

Og det vidnesbyrd skal mig gives:
Guds soa alt der, som han haade gjort,
og se, det var altsammen, saau godt.

Dette er Sandhet!

Guds ord er Sandhet!

Guds Fader Skaperen.

udstrakte sine haender
til alle Kanter og han sa:

Verdensrummet fyldes af stof,
og av Stoffer dannes sig Kloder
og verdensrummet skal vrimle av Kloder.

Som skal ordne sig i Systemer
og vandre i de Kanter,

Som jeg ordner for dem.

Og de skal bli ferdig,

og de skal fangaa,

maar min Tid er!

Jeger verdens Skaper og opretholder.

Jeger alværende

og en Ting er ikke Soa ringe

at jeg ikke kender, den,
 og det skal efter min vilje
 Selv om det synes underligt.

Mit navn er Alnder!

Gud Fader,

Vundre sig

til Guds Søn og til Aanden. Hellig.

Jeg skaper englene.

Jeg skaper dem alle gode
 og jeg giver dem et evigt liv.

De skal udføre alle mine befalinger.

og prise sin Guds og Skapers visdom
 og almægt.

Stikke alle gir jeg til de skal anset og visdom.

Løgen kan friste dem.

men fristelsen kan opstaa i dens eget hjerte.

Og fristelsen vil opstaa hos nogen av dem.

Jeg har skapt dem som sine Skapninger.
 fra godt og ondt.

Det ondt vil komme ind i verden.

ved Satan.

Som skulde ha været

en av mine mest betroede engler

og av andre engler.

Som følger ham.

Misundelse vil Lige omkøbe over dem.
 Misundelse over Skapningens almagt og visdom
Satan vil tillade sin første Løgn.
at han er større end Gud,
 og han vil derfor kaldes "Løgnens Fader."
 Han vil løse de engler, som vil falde fra,
 at han skal gribe omkøbens toiler.
 og dele med dem.

Men jeg modstyrtter -
Satan og hans engler
i Helvede.

og fra Helvede skal alt ondt udgaa.

Jeg vil Skabe mennesket.
 Efter ondt væsens utrykte billede
 og give det en uddeltig sjæl
 og fri vilje til godt og ondt.
Friheden er en stor gave.
Som ikke må misbruges.

Der følger med et stort ansvar,
 Og nu dem, som glemmer dette.
 Mennesket skal bo paa jorden.

Og jeg vil give det at herske
 over alt paa jorden, over alle Skapninger,
 og jeg vil give det evnen til at
utforske

jordens og luftens og havets hemmeligheder.

og gøre sig jorden. helt underdanig.
og det skal leve af jordens grøde
og opfylde jorden.

Og jeg giver mennesket det bud,
at det skal adlyde mig Sels Skaper.
 Himlens og alle Skapre konges herre
og Isærligheden til mig
og til hverandre indbyrdes
skal være deres lov.

og jeg vil skenke dem lov i deres hjerter,
 og de skal til alle tider
 hærde og fryde mig.

Jeg vil belønne det gode
og skaffe det onde.

og jeg vil altid holde min haand over dem.

Englene blir i deres Fjæder.

Men nogen af dem falder.

Menneskene blir Fjævel

og alle falder for Fjævelsen.

De falde engle kan i deres Fjævel

Den falde menneskestægt

skal bli Fjævel

Saa sandt sin selv vil.

Ar viljen arhænger enhver Skabne.

Men for at Jorden kan danne sig et
eiendoms folk.

med Især til gode gerninger.

et folk, som ogsaa derfor skal arme riker
 giver jeg Satan lov
 til at frikke minnesten til dynd
 ved uhygghet mod omst. Gud.
Men Satan skal være min fjende
 og kan ikke gaa et skridt videre
 end jeg vil.

Minnesten skal falde
 for Satans fristelse
 men jeg skal alligevel
 ikke forstøtte minnesten.
 Det skal heds Synd, nød og fristelse
 heds alt omst.

Kunne komme tilbage til mig
 for at opfylde sin bestemmelse
 at være hos mig i al evighed.

Sammen med mine hellige engler
 og i god Samdrægtighed med dem
 fejrer jeg al følelse af omvendelse.
 Men i indvirkning Samtydighed
 til mig Skapen og Tannen og Guden Hellig
 udfør hans befalinger
 og prise hans navn.

Paamange, som vil høre min røst.
 skal komme til mig.

Satan og onde omvendelse skal friste det.
 vanstæbne, nød og elendighed skal hede det.

gode Sager, indgang i Livet
 og make af verdens riddom.
 Skal gøre dem hovmodige,
 og verdens overfladiskhed og yder glans
 skal faa plads i deres hjerter,
 og munde deres hjerter, bort fra Gud.

Men mennesket
 er smækket løst bunden af synden.
 og kan ikke falde sig selv
 men jeg vil give dem

en Følser-
 som kan utpise dem af Salans mæser
 og føre dem tilbage til mig.

Hefte bevægel i aanden.
 giv Gud Sin ordet:

Ou min Fader og min Gud!
Giv du din Søn, at bli menneskets Følser.
 Jeg elsker din kirkelige Skæpming
 Dit væsens udtrykte billede
 som skal komme
 Giv du mig mennesket til gave
 og jeg vil føre dem fælt tilbage
 til dig!
 Alle, som vil høre min røst,

skal bli hult.
Jeg vil være dens hyrde.
og som den gode hyrde
vil jeg sette mit liv til for faarne.

Garden. Hellig
Og Fader, giv mig
at staa Sønnen, bi i al hans gjenning.
Jeg vil i seer hvile
Thvisten naar eller, saa.
Jeg vil kæmpe mod Satan
og holde ham i sømme.
Jeg vil bære saa menneskers byrder,
og minde dem om
Sin usigelige Gærlighed.
Og du alt,
at Sønnens Sate ogsaa er min Sate
og gaar mig helt til byrde.

Gud Fader
Min Søn!
Du vet, hvarmigst du saa gennemgaa
er indt og modværdigende,
som er din guddommelige natur
saa ibigelig imot.
Du saa la dig føde
som et menneskebarn.

og derud itelede sig
 al menneskets Synd og Skjæpslighed,
 og dog skal du være hellig
og Satan skal
 liden vægten av
 al din menneskelige Skjæpslighed
giste sig.

Men Satan skal itele kunne
overberøse sig om nogen Synd.
 Al menneskelunds utynde Syndbyrde
 vil bytke sig haardt
 og lenge sig til jorden,
 og Satan vil stramme sig.
 Saa du skal sæde din blodige Sved,
 og du skal bede til din Fader
og din Fader vil itele høre sig
og Satan synes at ville faa overbæret.
og vinde Seir.

Dine udvalgte Skare
 vil være betruget av Sövn,
 og kan itele hjælpe sig,
 og du vil finde,
 at al menneskets hjælp er for intet.

Du vil føle sig
Som verdens største Synder.
 Som den, der har forspjætt
al Helheds Skaf.

og Satan vil spotte sig
og din Fader i Himmelen
vil ikke høre sig.

Jeg er den retfærdige Gud.
Kun paa de betingelser,
Som jeg har sagt sig,
og som Tilfredsstiller

al gudsomme sig retfærdig hed,
og som Satan i al sin vrede
ikke kan bestride
at være retfærdigt.

Om dette skal hans mund være lukket
med et evigt Segl.

Kun naar alt dette er opfyldt
kan menneskers syndskyld bærbar
paa dine skuldre

og kastes i glømskens hav.

Vil du underkaste sig alt dette
og forlate din herlige plads

Som den evige Guds Søn i himlens rike

hvor englene tjener dig og lovmæssig dig
og hvor du kan leve

i en evindelig herlighed og glæde?

Vil du udføre alt dette

til punkt og prikke

uden afkortning

Mine Søn!

Velvær!

Da ristede sig

Guds Søn:

Om min Fader
retfærdigheds Gud!

Jeg er beredt at gøre,
hvad din hellige retfærdighed forlanger.

Jeg vil præbe mig
en ringe byens skærsels,
som vil gøre vel, hvor hangaar,
omend han blir, kommer omend usædvanlighed,
jeg vil være fattig paa jordiske gods
og ikke i det.

hvor til jeg kan hælde omis hode.
Jeg vil lære menneskene at bede til dig.
jeg vil faste,

og jeg vil være i Salans Gisthus,
jeg vil sæde den blodige sæd
naar jeg føler syngden
af al menneskets synd og sændsel,
og end ikke du min Fader i himmelen
vil høre mine brændende bønner.

Jeg vil lide den sændselsfuldeste død
paa korsens træ,
alt er jeg beredt til,
indtil det er fuldbragt alt sammen,
og jeg faar fare hjem.

117.
Hil dig min Fader i himlens rike.
Men du maa holde mig oppe,
naar jeg skider som haardst,
og jeg maa altid faa lov,
at bede til Dig.

Min lykkelige brøder efter at være
Menneskenes Frelser!

Guds Fader:

Naar du beder til din Fader,
skal han sende Ånden Hellig til dig
og den skal give dig Kraft.
Hil at gøre tegn.

For at de, som vil de,
skal faa naade til at se,
at du er udsendt af Faderen.

Til alle tider skal disse tegn.
disse undergørelser.

forkyndes for al menneskehed,
og salig skal de bli,
som tror.

Og dit navn skal bli

Jesus.

for du skal bli verdens Frelser.

Jesus.

Gode Fader!

at du har givet mig.

at frelse menneskene!

Jeg vil ta paa mine skuldre
alt menneskeheds syndbyrde

og jeg vil bære byrden bort

og kaste den i glimselets hav

Den, hvis hjerter aapner sig for mig
han skal være frimodig.

hans synder er ham forfædte.

Det vil sige du mig Fader
retfærdighedens Gud.

Alle de, som vil høre min røst

og lyde min bud,

de skal modtage frelsen av mig.

og de skal være

mit eiendoms folk

om jeg vil til gode gerninger

Og jeg vil lære dem

at bede til dig i mit navn

og du vil høre dem,

naar de beder i sand og sandhed.

Og jeg vil lære dem min vej

og de skal jante dig.

Aanden-Hellig.

Guds beslutning staa fast
Gud er et.

Alle himlens hellige heerskaar
og den hele jerske menneskeslægt

Skal forpise
Herrn Zebaoth
til enig tid!

Gud Fader.

Menneskene skal opfylde jorden.
 og gøre sig den underdanig.

Mit eiendoms folk skal bære mit navn,
 om end alle andre folk paa jorden glemmer det.
 og vandre sine egne veie.

Jeg giver mit folk
 gode Sager eller onde Sager
alt efter som det følger mit ord
eller ikke.

Naar tidens fyld kommer,
 at jeg sender min Søn til jorden,
 da vil de itese sig endes ved sig.

Min guddommelighed vil bli haadt i Stier
og Satan vil haani sig.

og menneskene vil gi sig en fordommelig tid.
 Og der vil endog være de af mine egne,
 som i satens Mund smigler sig,

men de vil snart angri din Lynd og din Leighed,
og du vil tilgive dem,
du vil ikke forstøt dem.

Da de dog i dit indre herte
 vil være dig tro og hengiven,
 vil du endog
bygge din Kirke paa en av dem.

Guds hellige Kirke paa jorden,
Din Kristne Kirke paa jorden.

Skal staa fast,

omend stormene raser omkring den,
 omend baarne falder,

thi Kirken er bygget paa en fast grundvold
paa Guds ord.

og Gud skal bære sit ord.

Og dine første troende
 vil ofre alt for dig
endog sit liv

og de vil i døden prise dig,
 og mange vil følge dem efter.

Lesius.

Noar jeg har utført
 min Guldbergjerning paa jorden,
 har jeg op til himmelen
 og søger mig Gud dine fædres Skammel
du min Fader og min Gud!

Og du vil velsigne mig.
Gaa vil jeg ille

Sil sylene, som er under forvaring
Der har Satan ikke faat lov at hængende.

Der vil jeg ta imot røveren.
Som blev korsfæstet sammen med mig
og hvem jeg lovede,
at han skulde være med mig i Paradis
i Guds Paradis.

Han lægger al sin synd borte sig,
han beflimer sig paa det gode
under Aandens fravindelse
og hellige oplevelse,
og han gaar stadig fremad i Guds bekendelse
og tilsidst følger han med
i den store opstandelse
paa sin afsluttede dag.
Ja, han bliver
førstebegravet af de opstandne.

Og blandt sylene under forvaring
vil jeg med høj røst
kundgjøre for alle,
som her er samlet fra tidernes begyndelse
frøens evangelium
livets evangelium.

Og alle skal staa op
 og rettes i sin syels inderske,
 og hver især skal

Som for Guds Tomstol
gjenta' alle sit livs gjerninger,
se sin synd og sin uverdighed,
 Al Guds forbarmende naade,
 og faa fuld afsked om
at Jesus er verdens Frelser,
Som har borttaget al deres synd
nu at komme til jorden
for at lide deres skaf
og forsoner dem med Gud
Saa Satan ei skal røre dem.

Og saa mange,
Som da vil komme til mig
vil jeg udsigene
og give dem det evige liv
 Men for dem,
Som ikke vil høre min røst,
og ikke vil omvende sig
for dem gives ingen flæske

For dem har
min lidelse og død været forgæves,
 og Guds retfærdige skaf
vil ramme dem.

Aanden Hellig.

Og jeg vil vinker blandt aanderne under forvaring,
jeg vil vejlede dem.

Og lær dem at kende
alt mer og mer af Guds Kjærlighed.

Guds almagt

Guds den og hans evige rikes herlighed

Som saa langt overskader
 al jordisk herlighed,
 og alt det gode, som menneskene kunner
 ha sit liv paa jorden,
 ha sit liv i Sløvers Sal.

Jesus

Naar jeg har besøkt aanderne,

som er under forvaring

vil jeg vise mig paa jorden

i Fortællert Skikkelse

for dem, som elsker mig,

og som længes efter mig,

til Møst.

og for at styrke dem her paa mig,

at jeg er Guds Son.

Senere vil jeg i mange vidners fælles
færde op til Himlen.

og jeg vil sætte mig ved dine Føddes Skammel
Su min Gud og Fader!

Anden Hellig

Og ikke længe efter, Guds elskede Søn
Aminnefast

vil jeg tale midt paa jorden
og jeg skal da være som en ild
en pinsild.

Som sætter sig som en tunge
paa alle dem

Som Gud har givet naade til at ho.
 Og alle de,

Som kunne min hellige flamme sættes sig paa
skal bli delaktig i mig

Og kunne min hellige flamme
vil gøre dem uoversindelige i troen
og tilliden til Gud.

Allen frygt vil sigaa i døden.

De har lagt alt i Guds haand.

Ogsaa gennem lidelse og død
 vil de beseire verden

og Gud vil give dem, herafter,

naar al menneskelig kraft er sat til.

Og de vil give et eksempel til efterfølgere.

Guds hellige kirke fraa jorden
skal bli stiftet din sag
og kirken skal vokse
og brede ud over den hele jord,
og Guds aelsigenskab skal være end alle,
som elsker at gjøre Faderens navn kjendt
og Sønnsens navn elsker
av alle jordens stæder.
Og jeg vil være end dem,
alle deres lins dage.
Og jeg vil kæmpe mod Satan,
og jeg vil løse menneskene
at løse sig i alder
for alle Satans strær og underfundigheder.

Gud Fader:
Saa Sønnens dag
skal ingen kunne sige til sit Lærsvær:
Jeg har ingen Jesus, ingen Fæder
fraa minn mig i livet.
Hvartides kunde jeg da ommaunde mig?
Alle vil hæffe Jesus.
Saa mennesker ikke hæffe ham
i sit jordeliv.
Saa hæffer det ham blandt syerne
som er under forvaring.
Alle det minneste,

Som ikke vil lukke op for ham!
Hans stuebnetime indtræffer.
Sin sidste gang
Jesús faar anledning at møtte ham.
Før sin sjels fuldes styld
maa mennesket ikke udsætte
denne sin stuebnetime,
men med engang ile sin Fjendes møde
I denne time
og da for sidste gang
afhænger alt af menneskets vilje,
 om det vil lukke sit herte op-
 for Gæstens paavirkning,
 Se sin Sjond,
 Søde fulde hos Fæmnen,
 Som har betalt for al menneskets Sjond,
 og saa tilbede himlens Gud
 æt ærligt og opriktigt herte.
I denne stuebnetime
blir alt afgjort
for hvert menneskes fremtid
enten
himlens herlighed
at være hos os i al evighed
Sammen med Fader, Søn og Gæst Hellig
og sammen med mine hellige engler
i inderlig samfærdighed til Gud

utføre Guds befalinger
og prise Guds hellige navn
 eller

om mennesket forsinnes sin skyldselv
da en evig fortabelse

Det gælder

evigt liv eller evig fortabelse.

Derfor maa mennesket vakte og bede.

Thi ingen skal løse os, naar skyldselven kommer.
Mennesket skal altid være forberedt.

Jesus.

Læg mit Hode ind i din Hjerter
 og bente paa hos dem.

og jeg vil kigge alt tilbede for dem
 at de kan finde os. Til dig
 i bøn og fraskaldelse

Læg os, os og sandheden og livet

Den, som behøver dig til mig
 er allerede paa os.

og vil at mig se sandheden at kende,
 at han vil at følge dem.

Kan indgaa i det evige liv
 hos dig min Fader.

Aanden Hellig

Læg os være hos dem, naar de bede.

Jeg vil styrke dem i beredtheden om,
 at Gud vil høre deres bønner,
 og jeg vil søke at blødgøre deres hjerter -
 jeg holder Satans hæskehed borte fra dem -
 Saa de end heller kan hengive sig til sig.

Gud Fader

og bønnest høistligt sind
 høre din røst i dit hjerke

Jeg vil ikke hvile
 før dit sømmens sag
 vil jeg arbejde uættelig!

Gud Fader:

Noar sømmens sag kommer
 skal Jesus Kristus, Guds enbørn, som
 kommer i himmelens stjer.
 for at sømmene ændre.

Jesus.

Ja Herre min Gud og min Fader,
 Jeg vil i alle omgivelser din retfærdighed -
 og samtidig din kejserlighed til minnelse,
 Jeg vil sømmene efter dit ord,
 som du har kundgjort for mig.
 Noar jeg kommer i stjer.
 omstrålet af Guds helligheds glans,
 ledsaget af Guds hellige engler,

da vil menneskene forledes
 og lykke for din hellige avde.
Dag ikke alle vil forledes.

Alle de træde fraa jorden,
Som hods Antikristens Voldshemdomme
har holdt ved sin Kristendomm.

taalt mod og Larm,
 at slægs elendighed,
 spot og undertrykkelse
 samt

alle de avdøde sjeler
 som indtil Sønnens Dag
 har været under foranning
 de ar dem

Som har kastet sig
i sin Fælsers og Guds Helligaands arme
 i forberedningen
 om sinne Sags Hemme,
 alle de,

Som er mærket
med Korsets tegn paa sin frænde,
 at englene kan finde dem igjen
 fraa Sønnens Dag.

Sisse skal ikke forledes.

Englene skal ledsage dem
 op til Sønnens høie Side,
 og ved sin Fælsers Side

vil de føle sig tryg,
 og ingen angstelse skal kommer dem,
Efter fuldendt Sorn.

Skal alle disse være om mig,
 besejret af alle de hellige engles,
 paa min sidste himmelfart,
og de skal stue sin herlighed

du min Fader,

og delta i den,

og sammen med englene
 udføre dine befalinger
og lovmide dit hellige navn:
i al evighed.

hmm
 Og jeg vil stude om mig til dem,
med min ænske side,

til alle dem,

Sorn. har syndet mod Qanden Hellig.
til Antikristen.

og hans tilhængere.

De har hænet Gud.

De har efter Satans indskyttelse
 med hule sin sjels skytte
Søket at stæde Guds hellige Kirke
 og Kristendommens Trumme paa jorden,
og de har givet sig Satan helt i vold.
 Og alle advarslar har ganske smulset af
 paa dens høfferdige sind,

162
og de er blit gengjældt
med idel spot.

Jeg giver Satan
Som nu er. Somt,
og Som nu aut, at han er, makrisl's
at ta dem mid sig
i følge sidste ord:
"Gaar, her fra mig I forbandede
i den, evige ild,
Som er, herud-

Satan, og alle hans engle.
Der skal være graas og tandens gniðsel!"
Trigter Gud, ingen hvile,
kun en evigheds frimdel.
Og den, store skær, som staaer tilbage
staaer farfærdet.

og mange amøner, Gud om barmhjertighed.
De lykkelige
De Bønne
De træge

De, som vil udsøtte sin omvendelse
til morgendagen
De ugudelige,
De haardtyende,
De tungesiddende,
De løffende,

Se uærlige
 de forfølgelige
alle disse
Som ikke har villet lukke op sit hjerte,
maa jeg banteet faa hos Dem.
for at komme ind
at gi Dem, Isrlen, ud mit navn.
og gjöre Dem til mine discipler,
alle disse
Som heller vil beholde sin synd,
maa nu fortaile.
De har forsmået sin naadetime,
nu er naadens tid forbi.
 Nu vel ser
 at de maa ta sin skaf
 sin skaf.
 Som jeg som. Somomnu har dømt Dem,
udsluttede fra himlens herlighed
og samfundet med Gud
og istod derfor
en sorgens og elendig heds tid
 med apokalyptisk længsel efter forbarmelse
 og hjerteligt fildrøben bønner.
Men hvor længe min Fader?
Kan du engang mildne Dens lidelse?
Kan de selv gjöre noget

andet end bede?
 Kan deres bønner for mildt dommen?

Anden Hellig:

Jeg ser dem anrope dig
God Fader almægtige!
 om barmhertighed.

Der er et evigt Svælg befæstet,
 Saa de kan ikke komme til dig i himmelen,
 og de har en evig Spil,
 Som ikke kan dø.

Lat ikke din Straf være evindeligt!
 Jeg ser dem anrope dig om naade,
 om du kunde fortrække dem til dig i lyset.
 Og engang give dem Gud i bytte.
 Om de kunde bøde for sine mange Synder
 og ta imod smuler af din naade,
 Smuler af dit rige og velsede Gode,
 Som er beredt de Salige i himmelen.

God Fader, du himlens Herre!

du har lovet de Salige,
 at du vil arvøve hver Aar.

Og de Salige vil bede for dem,
 som de elsker.

og som ikke har rustet dem til salgheden,
 fordi de har forsmået sin stjernetime.
Og du vil ogsaa høre deres bønner.

Jesus:Min Gud og min Fader!

Naar mit Børnmerken er vel udført,

og jeg om mine høende

under de hellige engles ledselselse

Stiger op til himlen i et helligt tog.

Saa vil jeg,

før jeg indtar hvilken plads ved din høie haand

bede dig,

Saa langt din guddommelige retfærdighed

tilsteder det

være den mægtigog engang give dem fred i dens hjerter!Hellig, hellig, hellig er den Herre Sebaoth!Gud er Kjærlighed!Gud er barmhjertighed!Hvo kan lodde sin mædelsøms dybdeDu vor alles Fader!Du vor Frelser!Du vor Løs fra Gnets arie!Denne være Gud Fader, Søn og Aanden Hellig
i al evighed!Amen!

